

EXECUTIE

Kazuaki Takano

Executie

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Jenosaido*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Kadokawa Shoten, Tokio 2011

Voor deze uitgave is gebruik gemaakt van de Engelstalige editie *Genocide*, uitgegeven door Mulholland Books, New York 2014

© Kazuaki Takano, 2011

© Vertaling uit het Engels: Yolande Ligterink, 2015

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Studio Jan van Zomeren, Amsterdam

© Omslagfoto: Archangel Images

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4832 3

ISBN 978 90 443 4833 0 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Hoeveel jaar hij hier ook woonde, hij zou zich nooit thuis gaan voelen in dit enorme huis. Hij sliep er niet goed; een ondiepe slaap, meer zat er niet in, en dat kwam niet omdat hij ouder werd. Na de zoveelste rusteloze nacht werd Gregory S. Burns zoals gebruikelijk wakker gebeld.

Hij wisselde een paar woorden met de telefonist, maar bleef liggen en genoot van een paar kostbare vrije minuten. Uiteindelijk stond hij met tegenzin op, strekte zijn armen hoog boven zijn hoofd en geeuwde hartgrondig. Hij ging naar de badkamer, nam een koele douche om een helder hoofd te krijgen en trok het pak aan dat zijn vrouw voor hem had klaargelegd.

In de eetkamer waren zijn vrouw en twee dochters al aan het ontbijt begonnen. Zijn dochters, die net op waren, zaten humeurig een hele lijst klachten over hun school af te werken. Hij luisterde maar half en maakte passende geluidjes om te laten weten dat hij hen niet volkomen negeerde. Gelukkig hoefde hij niet bang meer te zijn voor scherpe woorden van zijn vrouw als hij zijn gezin verwaarloosde, een kleine concessie die hij na een lange strijd had afgedwongen.

Zijn huis en zijn kantoor bevonden zich in hetzelfde gebouw: hij hoefde maar de hal in te lopen en hij bevond zich op openbaar terrein. Hij pakte het twintig kilo zware koffertje aan zijn voeten op en stapte de kamer uit. Zoals de onheilspellende bijnaam voor het koffertje – de nucleaire voetbal – al impliceerde, bevatte het alles wat hij nodig had om de mensheid weg te vagen, alles wat hij nodig had als hij bevel zou willen geven voor een nucleaire aanval.

‘Goedemorgen, meneer de president.’

Kapitein-luitenant ter zee Samuel Gibson liep op hem toe. Gibson had het hoogste beveiligingsniveau, Yankee White.

‘Goedemorgen, Sam.’

Gibson nam het koffertje over en klikte de handboei om zijn pols, zodat het koffertje aan hem zat vastgeketend. Daarna liepen Burns en Gibson naar beneden, waar ze gezelschap kregen van agenten van de geheime dienst, en

samen gingen ze op weg naar de westvleugel. Onderweg kwam een man van de National Security Agency hun tegemoet, die Burns een plastic kaartje overhandigde dat de Biscuit werd genoemd. Op het kaartje stond een code van willekeurig gekozen getallen die samen de nucleaire lanceercode voor die dag vormden. Met het invoeren van deze getallen op het toetsenbord in de nucleaire voetbal werd een bevel tot lanceren bekrachtigd. Burns deed het kaartje in zijn portefeuille en de portefeuille in de binnenzak van zijn jasje.

Het Oval Office bood uitzicht op de zonnige rozentuin. Burns wachtte tot iedereen zich verzameld had voor de dagelijkse briefing. Ze werden gecontroleerd en kwamen binnen: de vicepresident, de stafchef van het Witte Huis, de nationaleveiligheidsadviseur, de directeur nationale inlichtingen en de directeur van de CIA.

Ze gingen op de banken zitten en zeiden elkaar gedag, en Burns zag dat er één persoon meer in de kamer was dan gewoonlijk, de man van middelbare leeftijd die het verst bij hem vandaan zat: doctor Melvin Gardner, zijn adviseur op het gebied van wetenschap en technologie. Gardner zat in elkaar gedoken en voelde zich duidelijk niet op zijn gemak. Met zijn vriendelijke, intelligente ogen onder het zilvergrijze haar en zijn onopvallende, bescheiden uiterlijk leek hij niet erg op zijn plaats te midden van de machtigste mannen op de planeet.

‘Goedemorgen, meneer Gardner,’ zei Burns rustig.

‘Goedemorgen, meneer de president.’

Door Gardners glimlach werd de sfeer in de kamer iets minder gespannen. Van alle mannen in de ruimte had alleen Gardner deze eigenschap, deze arge-loze uitstraling. Onschuldig zelfs.

‘De heer Watkins heeft me gevraagd de vergadering bij te wonen,’ legde Gardner uit.

Burns wierp een blik op Charles Watkins, de directeur nationale inlichtingen.

‘We hebben behoefte aan het advies van doctor Gardner,’ zei Watkins.

Burns knikte en verborg zorgvuldig zijn ongenoegen. Als Watkins wilde dat Gardner deelnam aan de briefing, had hij van tevoren toestemming moeten vragen. De post van directeur nationale inlichtingen was nieuw en Watkins was pas onlangs benoemd, maar Burns ergerde zich nu al aan het feit dat de man voortdurend het heft in eigen handen nam.

Nou, we komen er straks wel achter waarom Gardner erbij is geroepen, dacht Burns terwijl hij zijn irritatie bedwong. Hij had er de laatste jaren hard aan gewerkt om zijn driftbuien te beteugelen.

‘Meneer, de samenvatting van de inlichtingendiensten,’ zei Watkins, terwijl

hij wat papieren uit een leren map trok. De inlichtingendiensten stelden elke dag een overzicht op van de activiteiten van de laatste vierentwintig uur.

De eerste twee punten gingen over de oorlogen die Burns was begonnen in het Midden-Oosten. Het ging niet goed met de strijd in Irak en in Afghanistan. In Irak werd de situatie steeds onveiliger, terwijl in Afghanistan nog steeds geheime terroristencellen actief waren, waardoor er meer Amerikaanse slachtoffers vielen. Het aantal Amerikaanse oorlogsdoden en de groeiende impopulariteit van Burns vertoonden dezelfde stijgende lijn. Burns had er inmiddels spijt van dat hij het advies van zijn minister van Defensie als zoete koek had geslikt en maar een vijfde van het aantal grondtroepen had ingezet dan waar de stafchef van het leger om had gevraagd. Honderdduizend Amerikaanse soldaten hadden de dictator kunnen verjagen en zijn landje kunnen overnemen, maar ze waren niet in staat als bezettingsmacht de orde te herstellen.

Het derde punt was nog verontrustender. De CIA vermoedde dat zich dubbelagenten onder het paramilitaire personeel in het Midden-Oosten bevonden.

De directeur van de CIA, Robert Holland, vroeg het woord. 'We maken kennis met een soort lek dat we nooit eerder hebben gezien. Als onze vermoedens kloppen, is er een individu actief dat informatie lekt, niet naar een vijandelijk land, maar naar een mensenrechtenorganisatie.'

'Een ngo?'

'Ja. Hij lekt informatie over ons buitengewone uitleveringsprogramma.'

Burns luisterde gemelijk naar de details. 'Laten we de adviesraad van de president inschakelen voordat we hier verder over praten.'

'Natuurlijk,' zei Holland.

Het vierde punt ging over de politieke leider van een van de coalitiepartners, die aan een depressie leed en niet in staat was aan zijn verplichtingen te voldoen. Volgens het rapport was het slechts een kwestie van tijd voor er een machtswisseling zou plaatsvinden, maar zou dat geen invloed hebben op de vriendschappelijke relatie van het land met de Verenigde Staten.

Ze sloegen de bladzijde om voor de volgende twee punten in het rapport, en nadat Burns naar de uitleg had geluisterd, kwamen ze bij de laatste pagina en het volgende kopje:

DE MOGELIJKE UITROEIING VAN DE MENS: EEN NIEUWE LEVENSVORM IN AFRIKA

Burns keek op. 'Wat is dit? Een filmscript uit Hollywood?'

Alleen de stafchef glimlachte om het grapje van de president. De anderen

zwegen, niet in staat hun verwarring te verbergen. Burns richtte zijn blik op de directeur nationale inlichtingen. Watkins keek terug zonder met zijn ogen te knippen. ‘Het gaat om een rapport van de NSA,’ zei hij.

Opeens moest Burns denken aan een eerder incident, de uitbraak van een dodelijk virus in Reston, een buitenwijk van de stad Washington. Het onderzoeksinstituut voor besmettelijke ziektes van het Amerikaanse leger en de centra voor ziektebestrijding hadden samengewerkt om de verspreiding van het virus, een vorm van ebola, tegen te gaan. Het moest hier om iets vergelijkbaars gaan.

Hij las verder.

In de tropische regenwouden van de Democratische Republiek Congo is een nieuwe levensvorm opgedoken. Als die zich verspreidt, zal deze levensvorm een bedreiging worden voor de Verenigde Staten en kan deze de uitroeiing van de gehele mensheid tot gevolg hebben. Een dergelijke situatie is al eens genoemd in het Heisman Rapport van het Schneider Instituut, dat is ingediend in 1975...

Burns las de informatie zorgvuldig door en leunde toen achterover op de bank. Nu was duidelijk waarom de wetenschappelijk adviseur de bijeenkomst bijwoonde.

Hij kon zich er niet van weerhouden een sarcastische opmerking te maken. ‘Weet je zeker dat ze geen moslimextremisten voor een nieuwe levensvorm hebben aangezien?’

Watkins bleef zakelijk. ‘Dit is betrouwbare informatie. We hebben de gegevens laten analyseren door specialisten en die denken...’

‘Genoeg,’ viel Burns hem in de rede. Hij vond het rapport aanstootgevend. Niet alleen de inhoud, maar het feit dat het bestond viel bij hem al verkeerd. ‘Ik wil horen wat doctor Gardner te zeggen heeft.’

Alle blikken werden gericht op de aarzelende oudere wetenschapper. Gardner begon een beetje te hakkelen nu de president zo slechtgehumeurd bleek. ‘Al sinds... sinds de tweede helft van de twintigste eeuw is voorspeld dat zoiets zou kunnen gebeuren. Het Heisman Rapport dat in deze samenvatting wordt genoemd, is geschreven in antwoord op een discussie over de mogelijkheid.’

Burns verbaasde zich over de ernst waarmee hij antwoordde. De gedachten van de wetenschapper over dit onderwerp gingen kennelijk veel verder dan een leek zou kunnen bevatten. Toch kon Burns de diepe onbehaaglijkheid die

hij voelde niet van zich afzetten. Een nieuwe levensvorm die het einde van de mensheid kon betekenen? Welk weldenkend mens zou zo iets geloven?

‘En u vindt deze informatie betrouwbaar?’ vroeg Burns aan hem.

‘Ik kan ze niet weerleggen.’

‘Ik heb hier een kopie van het Heisman Rapport,’ zei Watkins, en hij haalde een nieuw document uit zijn map. ‘Ik heb de relevante passage gemarkeerd. Deel vijf.’

Burns las het rapport van een kwart eeuw geleden door. Gardner wachtte tot hij daarmee klaar was en zei toen: ‘De informatie die we nu hebben, is uit de tweede hand. Behalve degene die de melding heeft ingestuurd, heeft niemand anders bevestigd dat deze nieuwe levensvorm bestaat. Ik denk dat het de moeite waard zou zijn om zelf mensen te sturen om te kijken wat er nu eigenlijk aan de hand is.’

‘Op dit punt is er nog gemakkelijk iets aan te doen,’ voegde Watkins eraan toe. ‘En het zou niet veel kosten. Een paar miljoen dollar zou genoeg moeten zijn. Maar we moeten er wel voor zorgen dat het absoluut geheim blijft.’

‘Heb je een plan in gedachten?’ vroeg Burns.

‘Ik heb het Schneider Instituut opdracht gegeven een actieplan samen te stellen. Voor het weekend zou ik de verschillende mogelijkheden op mijn bureau moeten hebben.’

Burns dacht erover na. Hij zag geen nadelen. Een president van een land in oorlog kon problemen die daar geen deel van uitmaakten het best meteen afhandelen. En deze hele zaak boezemde hem bijzonder veel afkeer in. ‘Goed. Laat me de opties zien zodra je ze hebt.’

‘Ja, meneer.’

De ochtendbijeenkomst werd afgesloten, maar dezelfde onderwerpen kwamen bij de kabinetsvergadering van negen uur weer ter sprake. De minister van Defensie, Geoffrey Lattimer, kwam bij het laatste ervan – *een biologisch probleem* – na een snelle discussie van twee minuten tot een korte conclusie. ‘Dit is een van die domme dingen die moeten worden overgelaten aan het Schneider Instituut,’ zei hij afwijzend.

Op verzoek van de president bogen ze ter besluit van de vergadering allemaal het hoofd om te bidden.

Na afloop van de bijeenkomst kwam iemand van de CIA de kamer in om alle kopieën van de dagelijkse briefing van de president in te nemen. Alle papieren waren topgeheim en werden gearchiveerd in Langley. Op de hele wereld wisten maar tien mensen wat bij deze vergadering aan het eind van de zomer van 2004 was besproken.

Deel 1
Het Heisman Rapport

Het konvooi van drie gepantserde Suburbans boorde zich door de wervelende stofwolken. Van de laatste SUV stond de achterklep open en in de laadruimte stond een bank zonder poten, met de rugleuning naar de voorkant van het voertuig. Op dit provisorische artillerieplatform zat Jonathan 'Hawk' Yeager, die de weg achter hem in de gaten hield.

Ze bevonden zich op vijf minuten van de barakken in de Groene Zone. Het was Yeagers laatste missie voor zijn drie maanden in Bagdad erop zaten.

Western Shield, zijn werkgever, had hem en zijn collega's in Irak ingezet voor beschermingsmissies. Yeager en zijn team zorgden voor de veiligheid van vips van over de hele wereld: verslaggevers uit de Verenigde Staten, een werknemer van een Britse oliemaatschappij die het naoorlogse reconstructiewerk kwam inspecteren en diplomaten uit een klein Aziatisch land.

Toen Yeager aan zijn detachering in Irak was begonnen, had de zon fel gebrand, maar nu, drie maanden later, was de hitte afgenomen. Het was zelfs zo koel dat hij het aan het eind van de middag frisjes vond worden, ondanks de beschermende kleding en tactische uitrusting. Als het nog kouder werd, zou deze zanderige stad met al die laagbouw er nog somberder en verlatener uitzien, wist hij. Niet dat hij zich verheugde op de vrije maand die morgen zou beginnen. Hij werd eerder somber als hij eraan dacht en zou liever hier blijven. Voor Yeager was deze stad, zo ver verwijderd van de vreedzaamheid die beschaafde mensen normaal vonden, een soort nihilistische speeltuin, een uitweg uit de realiteit die hem thuis wachtte.

Een gepantserde helikopter die laag over de daken vloog. Fluitende mortiergranaten die de nachtelijke stilte verbraken. De lege huls van een tank in een dor en zanderig veld. En de Tigris vol lijken.

In zijn 5200 jaar lange geschiedenis had deze wieg van de beschaving talloze oorlogen gekend en nu, aan het begin van de eenentwintigste eeuw, werd ze overheerst door het zoveelste vijandelijke leger. Het bezettende land beweerde ideologische motieven te hebben, maar de echte bedoeling was duidelijk: heer-

schappij over de enorme olievoorraden onder de Iraakse bodem.

Yeager wist dat deze oorlog niet gevoerd werd om het recht te laten zegevieren. Niet dat het hem iets kon schelen. Het enige wat telde, was dat hij hier werk had, werk dat goed betaalde. Maar als hij terugging naar zijn gezin, moest hij een realiteit onder ogen zien die veel wreder was dan wat hij hier in Irak tegenkwam. Zolang hij in Bagdad bleef, kon hij de confrontatie met zijn zoon uit de weg gaan met het excuus dat hij zijn plicht deed.

In de verte klonk sporadisch geweervuur. M16-geweren. Yeager hoorde geen enkele AK-47 terugschieten en wist dat er geen echt vuurgevecht gaande was.

Hij keek weer voor zich en zag een kleine auto die zich verwijderde van de andere voertuigen, ver achter hen, en die snel zijn kant uit kwam. Door zijn zonnebril bekeek Yeager de gehavende Japanse sedan. Daar krioelde het van in Bagdad; kleine, onopvallende wagens die de terroristen graag gebruikten voor zelfmoordaanslagen. Niemand leek ze ooit op te merken, tot ze explodeerden.

Door de adrenalinestoot vernauwde zijn blikveld. De hoofdweg waarop ze reden, stond aangemerkt als gevaarlijk. Bij de briefing voor deze missie hadden ze te horen gekregen hoe gevaarlijk hij precies was; in de afgelopen dertig dagen hadden de opstandelingen het gemunt op de mensen van particuliere defensiebedrijven in plaats van reguliere soldaten. Er waren al meer dan tien huurlingen omgekomen op dit korte stukje weg.

Zijn radio ontving krakend een melding uit de eerste SUV. *‘Verdacht voertuig aan de rechterkant van de weg. Staat stil onder de viaduct. Vanmorgen stond het er nog niet.’*

Zeer waarschijnlijk zat er een explosief in de auto. De opstandelingen zaten vast en zeker vol ongeduld in de buurt te wachten tot ze het tot ontploffing konden brengen. Het mochten dan geïmproviseerde bommen zijn, ze hadden genoeg kracht om een pantserauto in stukjes te scheuren.

‘Moeten we terugrijden?’

‘Wacht even,’ zei Yeager in zijn draadloze microfoon. ‘We worden achterop gereden door een auto.’

De Japanse auto lag nog maar vijftig meter op hen achter.

Aan de kant! Yeager zwaaide met zijn M4-karabijn naar de auto en gebaarde met zijn linkerarm dat de bestuurder meer afstand moest houden. De auto ging alleen maar sneller rijden.

‘Controleer de stoorzender,’ schreeuwde de leider van het konvooi, McPherson. De opstandelingen gebruikten vaak mobiele telefoons om hun explosieven te laten afgaan en de stoorzender kon het signaal blokkeren.

‘Stoorzender staat aan,’ meldde de eerste suv.

‘Doorrijden,’ beval McPherson. *‘En zorg dat je die auto kwijtraakt.’*

‘Roger,’ antwoordde Yeager, en hij riep naar de auto dat hij weg moest wezen.

Daar werd geen gehoor aan gegeven. Door de stoffige voorruit zag hij de Irakese chauffeur met een vijandig gezicht naar hem kijken. In navolging van de regels voor particuliere defensiebedrijven loste Yeager een paar schoten. De vier kogels kwamen terecht in het wegdek vlak voor de bumper van de auto, zodat de betonscherven omhoog spatten.

De waarschuwingsschoten remden het autootje niet af. Yeager bracht zijn karabijn omhoog en richtte op de motorkap.

‘Wees voorbereid op een explosie!’

Slechts een paar seconden nadat McPherson dit door de radio had geschreeuwd, klonk er een zachte, rommelende explosie die de suv deed schudden. De bom was niet vóór hen ontploft, maar een paar honderd meter achter hen, verder weg dan het punt waarop Yeager zijn karabijn had gericht. Een enkele dadelpalm langs de weg werd omhuld door zwarte rook. Weer een van haat vervulde religieuze fanaticus minder, dacht Yeager. Een gewone werkdag in Bagdad. Maar als de auto die hen volgde ook explodeerde, moesten ze hem straks van de weg schrapen.

Yeager loste niet het voorgeschreven tweede waarschuwingssalvo af, maar richtte zijn M4 op de bestuurder, zodat de rode laserstraal een rode stip op zijn gezicht wierp, recht tussen de ogen van de Irakees.

Niet je ogen dichtdoen! riep Yeager in gedachten. Trek niet dat zielige gezicht van zelfmoordterroristen net voor ze zichzelf opblazen. Anders ben je er geweest.

Voor het eerst verscheen er angst op het gezicht van de bestuurder. Wilde hij dood? Net toen Yeager de druk op de trekker vergrootte, kromp het gezicht van de man in zijn vizier. De sedan remde af.

Even viel er een schaduw over hen heen toen het konvooi onder de viaduct door reed. Het verdachte voertuig onder de brug explodeerde niet.

Yeager wachtte tot de auto die hen volgde afsloeg. *‘Alles veilig,’* meldde hij.

‘Roger,’ antwoordde McPherson vanuit de voorste suv. *‘Terug naar de basis.’*

Misschien was de bestuurder van de sedan geen terrorist, maar een gewone burger die de Amerikanen wilde uitdagen. En misschien zat in de auto onder de viaduct geen explosief, maar was hij gewoon stuk.

Yeager wist alleen hoeveel haat de mensen tegen hem koesterden, dat hij even heel bang was geweest en dat hij op het punt had gestaan iemand neer te schieten met wie hij nooit een woord had gewisseld.

De drie gepantserde SUV's passeerden de Amerikaanse controlepost en kwamen via een kronkelende omweg, bedoeld als maatregel tegen autobommen, de Groene Zone binnen. Die zone was gelegen in het centrum van Bagdad, rond het paleis van de voormalige dictator.

Het onderkomen van Western Shield bevond zich aan de weg, niet ver van het paleis. Het was een lang betonnen gebouw van twee verdiepingen met afbladderende verf. Er waren zoveel kamers in het gebouw dat het hem een raadsel was waar het voor was gebruikt voordat het was verhuurd aan het defensiebedrijf. Woonruimte voor regeringsambtenaren? Een studentenhuus? Niemand had een idee.

Het konvooi kwam tot stilstand voor het gebouw en de zes beveiligers stapten uit. Ze waren alle zes, ook Yeager, afkomstig uit de Special Forces, de Groene Baretten. Terwijl de onderhoudsploeg naar buiten kwam rennen, wisselden ze een paar boksen ter ere van een geslaagde missie. De onderhoudsmensen ontdekten een kogelgat in de carrosserie van de voorste auto, maar daar was niemand van onder de indruk. Zoiets kon je verwachten.

'Hé, Hawk!' riep McPherson naar Yeager toen die naar binnen ging. 'Je hoeft geen rapport in te dienen over dat schietincident. Vanavond vieren we feest op het dak.'

'Roger,' zei Yeager met een dankbare glimlach. McPherson had zeker een afscheidsfeestje voor hem georganiseerd. Morgen kwam zijn vervanger en dan kon Yeager hier weg. Het standaard dienstrooster bij dit bedrijf was drie maanden op, één maand af. Het was niet gezegd dat hij bij terugkeer met dezelfde ploeg zou samenwerken of weer dezelfde taken zou krijgen. En afhankelijk van de kant die de kogels op vlogen, kon het best zijn dat hij zijn teamgenoten nooit meer terug zou zien.

'Waar ga je naartoe tijdens je verlof? Terug naar huis?'

'Nee, naar Lissabon.'

McPherson wist waarom hij naar Portugal ging en knikte. 'Ik hoop dat het allemaal goed komt.'

'Ja. Ik ook.'

Yeager ging naar zijn kamer op de eerste verdieping, legde zijn M4 op het bed, deed zijn uitrusting af en legde die in zijn kastje. Als hij wegging, gaf hij

zijn munitie en de rest van de spullen af en nam hij alleen een rugzak mee met een paar privéspullen.

Yeager bleef even naar de familiefoto staan kijken die hij aan de deur van zijn kastje had geplakt. Hij was zes jaar geleden genomen in hun huis in North Carolina. In gelukkiger tijden. Yeager zat met zijn vrouw Lydia en hun zoon Justin op een bank naar de camera te lachen. Justin zat bij zijn vader op schoot en was zo klein dat hij bijna verdween in Yeagers armen. Hij had het donkerbruine haar van zijn vader en de blauwe ogen van zijn moeder. Als hij ondeugend glimlachte, leek hij op Lydia, maar als hij boos was, was hij net een miniatuuruitgave van zijn stoere vader, de voormalige Groene Baret. Yeager en zijn vrouw hadden zich vaak afgevraagd op wie hij zou lijken als hij ouder werd.

Yeager stopte de foto in een half uitgelezen boek, pakte zijn telefoon en belde zijn vrouw in Lissabon. Er was een tijdsverschil van drie uur. Het was daar net na lunchtijd en hij wist dat hij haar niet meteen te pakken zou krijgen. Dus sprak hij een bericht in en vroeg haar terug te bellen. Daarna maakte hij de M4 schoon en ging naar beneden, met de telefoon en zijn laptop in de hand.

In de kleine recreatiekamer was het altijd druk. De ruimte was uitgerust met een oude tv, een bank en een klein tweezittertje, een koffieapparaat en een paar computers voor algemeen gebruik. Er zaten een paar mannen voor de beeldschermen door pornosites te scrollen en grapjes te maken. Yeager vond een plekje en verbond zijn laptop met de snelle internetkabel. Hij wist dat het een teleurstelling zou worden, maar hij schakelde toch meteen een wetenschappelijke zoekmachine in.

Niets, zoals verwacht. Geen meldingen van opzienbarende nieuwe behandelmethoden voor PAECS – pulmonale alveolaire epitheelcelsclerose. ‘Yeager.’

Yeager keek achterom en zag Al Stephano, de manager van het bedrijfssonderkomen, vanuit de deuropening naar hem wenken. ‘Hawk, kun je even naar mijn kantoor komen? Je hebt bezoek.’

‘Ik?’ Yeager liep naar Stephano’s kantoor aan de voet van de trap, benieuwd wie hem zou kunnen bezoeken.

Toen hij naar binnen ging, stond er een man van middelbare leeftijd op van de bank. Hij was ongeveer één meter vijfentachtig, even lang als Yeager, en hij droeg dezelfde kleding als de beveiligingsmensen: een t-shirt en een cargobroek. De man was wel enkele tientallen jaren ouder dan Yeager, in de vijftig. Hij had het strenge uiterlijk van een soldaat, maar op zijn gezicht lag een flauwe glimlach. Hij stak zijn hand uit.

‘Dit is William Liban, de directeur van Western Shield,’ verklaarde Stephano.

De naam was Yeager bekend. Het particuliere defensiebedrijf waarbij Yeager in dienst was, was opgericht door voormalige leden van Delta Force en Liban was de tweede man. Het geheim van het snelle succes van Western Shield lag in de hechte relatie tussen de leiding en de manschappen. Het was duidelijk dat Liban gevechtservaring had, maar hij miste de harde, agressieve uitstraling van de meeste veteranen van Special Forces.

Houd het formeel en oppervlakkig, hield Yeager zichzelf voor terwijl hij de man de hand schudde. ‘Aangenaam, meneer Liban. Jonathan Yeager.’

‘Heb je een bijnaam?’ vroeg Liban.

‘Ze noemen me Hawk.’

‘Hawk, ga zitten, dan kunnen we eens praten.’ Liban gebaarde naar de bank en zei tegen Stephano: ‘Kunnen we even onder vier ogen met elkaar spreken?’

‘Natuurlijk.’ Stephano liep zijn kantoor uit.

Toen ze alleen waren, keek Liban de kleine ruimte door alsof hij die voor het eerst zag.

‘Kunnen we hier veilig praten?’

‘Zolang Stephano niet met zijn oor tegen de deur staat.’

Liban glimlachte niet. ‘Mooi. Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen. Kun je je verlof uitstellen?’

‘Waar gaat het om?’

‘Ik hoopte dat je nog een maand zou kunnen doorwerken.’

Yeager stelde zich voor wat Lydia zou zeggen als hij haar vertelde dat hij later naar Lissabon zou komen.

‘Het is een goede klus. Het honorarium is vijftienhonderd dollar per dag.’

Dat was meer dan twee keer zoveel als hij nu kreeg. Hij was meteen op zijn hoede. Waarom zou de tweede man van het bedrijf helemaal hierheen vliegen om hem een klus aan te bieden? ‘Is het in Hillah?’

‘Pardon?’

Hillah was de gevaarlijkste stad aan het front. ‘Is de klus in Hillah?’

‘Nee, het is niet hier. Het is in een ander land. Je moet rekening houden met twintig dagen voorbereiding en de missie zou op zijn hoogst tien dagen in beslag mogen nemen. Misschien ben je zelfs in vijf dagen klaar. Maar je krijgt gegarandeerd dertig dagen uitbetaald, hoe kort het ook blijkt te zijn.’

Vijfenveertigduizend dollar voor een maand werk – helemaal niet slecht. De familie Yeager had op dit moment al het geld nodig dat ze kon bemachtigen. ‘Over wat voor klus hebben we het?’

‘Ik kan niet in detail treden, maar dit kan ik wel zeggen: de opdracht komt

van een van de coalitielanden, niet van een land als Rusland of China. Of Noord-Korea. En het is niet bijzonder gevaarlijk. Veiliger in ieder geval dan Bagdad. De klus is ook niet in het belang van één bepaald land. Je zult eerder de mensheid een dienst bewijzen.’

Yeager kon niet bedenken wat de klus zou kunnen zijn, maar hij leek in ieder geval niet heel erg riskant. ‘Waarom is het honorarium dan zo hoog?’ vroeg hij.

Er was iets van afkeer te zien in de diepe rimpels rond Libans ogen. ‘Ik hoopte dat je tussen de regels door zou kunnen lezen. Het is een beetje een... smerig karwei.’

Een smerig karwei. Een aanslag. Die niet in het voordeel was van één land in het bijzonder. Maar waren alle aanslagen niet politiek van aard?

‘Als je de klus aanneemt, zul je een overeenkomst moeten tekenen. Is de training eenmaal begonnen, dan krijg je alle informatie. Maar je moet begrijpen dat je niet meer terug kunt als je de overeenkomst eenmaal getekend hebt en van de details op de hoogte bent gesteld.’

‘Zijn jullie bang voor een lek? Dat hoeft niet. Ik heb het beveiligingsniveau “topgeheim”.’

In het Amerikaanse leger bestaan drie beveiligingsniveaus: vertrouwelijk, geheim en topgeheim. Voor elk niveau is een strenge achtergrondcontrole nodig en een test met een leugendetector. Yeager had ook na zijn vertrek uit het leger zijn veiligheidsniveau bijgehouden, omdat hij zonder die classificatie sommige klussen die door het ministerie van Defensie aan defensiebedrijven werden toebedeeld niet zou kunnen uitvoeren.

‘Hoor eens, ik ken je achtergrond. Ex-Special Forces, volkomen betrouwbaar. We moeten in dit geval alleen extra op de veiligheid letten.’

Libans vage uitspraak gaf Yeager nog een aanwijzing. Het voormalige lid van de Delta Force had het over een klus waarvoor een hoger beveiligingsniveau nodig was dan topgeheim. Het moest om een uiterst gevoelige zaak gaan. Libans woorden zouden er zelfs op kunnen wijzen dat het om een operatie ging waarvoor de allerstrengste geheimhouding gold, bijvoorbeeld een door het Witte Huis goedgekeurde aanslag. Maar waarom lieten ze die dan niet uitvoeren door de Delta Force of Navy SEAL Team 6? Dit was niet het soort klus dat je aan een particulier defensiebedrijf zou uitbesteden.

‘Wat denk je ervan?’ Liban drong aan op een beslissing. ‘Doe je mee?’

Yeager kreeg een vreemd gevoel. Hetzelfde gevoel dat hij had gehad toen hij een tiener was en zijn ouders gingen scheiden en toen hij had moeten kiezen bij wie hij wilde wonen. Dezelfde aarzeling die hij had gevoeld toen hij dringend

een besluit had moeten nemen en hij net voor zijn eindexamen van de high school had besloten in het leger te gaan om later een studiebeurs te kunnen krijgen. Hij wist dat hij op een beslissend kruispunt stond. Welke keus hij ook maakte, hij wist dat zijn leven voor altijd zou veranderen.

‘Als je vragen hebt, kun je ze nu stellen. Ik zal ze zo goed mogelijk beantwoorden.’

‘Weet u zeker dat het niet gevaarlijk is?’

‘Zolang je het niet verknalt.’

‘Is het een klus voor één man?’

‘Nee. Je gaat met een team van vier.’

Een team van vier was de kleinste operationele eenheid die de Special Forces gebruikten.

‘De rest van de arbeidsvoorwaarden is hetzelfde als altijd. Wij zorgen voor de wapens en als je bij de operatie zou sneuvelen, zal volgens de Defense Base Act vierenzestigduizend dollar worden uitgekeerd aan je familie.’

‘Mag ik de overeenkomst zien?’

Liban glimlachte goedkeurend en haalde een document uit zijn koffertje. ‘Je hoeft niet te aarzelen. Vertrouw op je geluk. Je bent een gelukkig man.’

‘Ik? Gelukkig?’ Yeager trok een scheve, half sarcastische glimlach. ‘Ik heb mezelf altijd gezien als het óngelukkige soort.’

‘Nee, helemaal niet. Jij bent een overlever,’ zei Liban met neergetrokken mondhoeken. ‘We hadden zes andere kandidaten voor de klus, maar ze zijn allemaal gesneuveld. De een na de ander is omgekomen in een vuurgevecht. De opstandelingen nemen de laatste tijd veel personeel van defensiebedrijven op de korrel.’

Yeager knikte.

‘Dit is de eerste keer dat ik een van onze kandidaten persoonlijk kan ontmoeten.’

Yeager dacht aan het honorarium en woog het af tegen het onheilspellende voorgevoel dat hij had. Vijfenviertigduizend dollar per maand. Kon hij zo’n aanbod wel weigeren? Wat maakte het uit dat het een smerige klus was? Voor hem tien anderen, wat dat betreft was hij niet anders dan het pistool in zijn hand. Ook al zou hij iemand vermoorden, dan kun je de schuld niet bij het wapen leggen. De schuld ligt bij degene die de trekker overhaalt, degene die bevel geeft tot de moord.

Yeager keek de overeenkomst door. Die maakte hem niets wijzer. Hij zou gewoon moeten tekenen.

Liban hield hem een pen voor. Terwijl Yeager zijn hand ernaar uitstak, voelde hij iets trillen in zijn borstzak.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei hij. Hij haalde de telefoon voor de dag en keek op het schermpje. Lydia belde terug vanuit Lissabon. ‘Ik zou graag eerst even met mijn vrouw willen praten. Ik heb haar gezegd dat ik morgen bij haar zou zijn.’

Liban keek als een jager die op het punt staat zijn prooi kwijt te raken. ‘Natuurlijk. Ga je gang.’

Yeager nam op. Voordat hij iets kon zeggen, hoorde hij het kleine stemmetje van Lydia. Er lagen een wanhoop en hopeloosheid in die hij al vele malen eerder had gehoord.

‘Jon? Met mij. Ik weet niet wat ik moet doen.’

‘Wat is er?’

Ze slikte haar tranen weg. ‘Ze hebben Justin overgebracht naar de Intensive Care.’

Dat kost ons nog meer geld, dacht Yeager. Ik heb geen keus, ik moet wel tekenen. ‘Kalm nou maar, Lydia. We hebben dit eerder meegemaakt en na een tijdje gaat het altijd beter.’

‘Nu is het anders. Hij hoest bloed op.’

Dat was een teken dat de ziekte van zijn zoon de laatste fase had bereikt. Er ging een huivering langs Yeagers ruggengraat. Hij gaf Liban een teken dat hij even naar buiten ging en verliet het kantoor. Op de trap was het een herrie omdat er allerlei mensen naar boven en naar beneden renden.

‘Weet je het zeker?’

‘Ik heb het zelf gezien. Een rode lijn, een streep.’

‘Een rode lijn,’ mompelde Yeager. ‘Wat zegt dokter Garrado ervan?’ Garrado, de Portugese dokter bij wie Justin onder behandeling was, was een van de meest vooraanstaande deskundigen op de wereld als het om PAECS ging.

Yeager kon Lydia niet meer verstaan omdat ze zo snikte. Hij zag voor zich hoe ze de tranen van haar gezicht veegde. ‘Wat zegt dokter Garrado?’ vroeg hij weer.

‘Hij zegt dat Justins hart en lever het opgeven... dat hij niet veel tijd meer heeft.’

Yeager dwong zijn verstarde hersenen na te denken, na te gaan wat hij over de ziekte wist. Als een patiënt eenmaal longbloedingen kreeg, had hij nog ongeveer een maand.

‘Je bent morgen hier, toch?’ snikte Lydia alsof ze hem smeekte.

Ik moet naar mijn zoon voor het te laat is, dacht Yeager. Maar hoe gaan we in godsnaam de behandeling betalen? Yeager staarde naar de dichte deur van het kantoor. Hij deed zijn best het hoofd koel te houden, maar hij was aan het eind van zijn Latijn. Hij raakte zo'n beetje in paniek.

Waarom sta ik hier in de gang van een smerig gebouw in Bagdad met een telefoon in mijn hand? vroeg hij zichzelf af. Wat doe ik hier in godsnaam? 'Jon?' klonk de stem van zijn huilende vrouw. 'Jon? Ben je daar nog?'

Tegenslag ziet er heel anders uit als het je persoonlijk treft.

De wagen met het lichaam van zijn vader reed door de kronkelende, smalle straatjes van de winkelwijk in de stad Atsugi, in de prefectuur Kanagawa. Kento Koga zat in een zwarte limousine van de uitvaartverzorger, die langzaam achter de lijkwagen aan reed.

Het was vroeg op een doordeweekse middag. In de milde winterzon bleef niemand van het winkelende publiek staan om naar de voorbijrijdende stoet zwarte auto's te kijken. Niemand trok zich iets aan van de schok die de jongeman had ondergaan.

Sinds hij het nieuws had ontvangen van de plotselinge dood van zijn vader Seiji wist Kento niet goed wat hij met zijn gevoelens aan moest, alsof alles wat hem in emotioneel opzicht op de been hield was weggevallen. Toen hij zich vijf dagen geleden naar het ziekenhuis had gehaast en had gehoord dat de doodsoorzaak een aneurysma in de borstslagader was, waren zijn moeder en hij niet in tranen uitgebarsten. Vanaf dat moment voelden ze zich omstanders die werkeloos toezagen hoe er van alles om hen heen gebeurde. De oudere broer van zijn vader en andere verwanten die haastig waren overgekomen uit de prefectuur Yamanashi regelden ongevraagd alles voor de uitvaart. Het was hun duidelijk dat ze niet veel konden verwachten van de weduwe, die huisvrouw was, of van de zoon, een magere, tenger student.

Kento had nooit veel respect voor zijn vader gehad. Seiji was altijd zo negatief over alles geweest; de man had een verwrongen kijk op het leven. Hij had een respectabele positie gehad, dat wel – hij was hoogleraar op een universiteit – maar Kento had hem altijd een armzalig voorbeeld van een volwassen man gevonden. Dus was het een volslagen verrassing voor hem toen hij een halfuur geleden bij het leggen van bloemen in de kist in tranen was uitgebarsten. Het was geen verdriet, dacht hij terwijl hij de tranen achter zijn bril wegveegde, maar meer een instinctieve reactie door de bloedband die ze deelden.

De kist werd afgesloten en het lichaam, omringd door kleurige bloemen,

verdween voor altijd uit het zicht. Dit was de laatste keer dat Kento hem zou zien, de hoogleraar met zijn lange, afgetobde gezicht. Ze hadden elkaar maar vierentwintig korte jaren gekend.

De rij auto's met de rouwende verwanten en het personeel van de uitvaartverzorger stopte voor het crematorium en de kist werd in de oven geschoven. Er waren twee soorten verbrandingsovens, de een duurder dan de ander, en de kist van Seiji verdween in de goedkoopste. Zelfs in de dood worden mensen gerangschikt naar wat ze zich kunnen veroorloven, dacht Kento met enige afkeer van de Japanse kijk op leven en dood.

Een stuk of dertig verwanten en vrienden gingen naar de wachtkamer op de eerste verdieping. Alleen Kento bleef naar de stevig gesloten deur van de oven staan staren. Daarbinnen werd het lichaam van zijn vader verteerd door de vlammen. Er kwam een passage uit een boek bij hem op, een wetenschappelijke tekst die hij op de middelbare school had gelezen.

Het ijzer in ons bloed is zo'n 4,6 miljard jaar geleden vrijgekomen bij een supernova. Het dreef door de ruimte en is op de aarde terechtgekomen toen het zonnestelsel ontstond, en nu is het via het voedsel in ons lichaam beland. Als we voortborduren op dit idee, kunnen we vaststellen dat het waterstof en de andere elementen in ons lichaam zijn ontstaan bij de geboorte van het universum. Ze bestaan al 13,7 miljard jaar, evenals het heelal, en nu maken ze deel uit van ons.

Nu was het moment gekomen waarop alle elementen in het lichaam van zijn vader terugkeerden naar de plek waar ze vandaan waren gekomen. Deze wetenschappelijke feiten hielpen een beetje bij de worsteling om zichzelf weer in de hand te krijgen.

Kento liep weg van de oven en in de ruime hal beklom hij de trap naar de wachtkamer.

De groep nabestaanden zat in een kring midden in de grote ruimte, die was bekleed met tatamimatten. Ze zaten op vloerkussens naast lage tafeltjes. Kento's moeder, Kaori, was zichtbaar uitgeput, maar hield zich goed. Ze bedankte formeel alle vrienden en verwanten van haar man die hun condoleances kwamen aanbieden.

Kento's grootouders waren ook overgekomen uit Kofu, net als zijn oom en diens gezin. De Koga's waren een redelijk welvarende winkeliersfamilie uit Kofu in Yamanashi, en hoewel ze de laatste tijd klanten verloren aan een grote

supermarkt die zich in de buurt had gevestigd, wist Kento's oom, die het familiebedrijf had overgenomen, het hoofd boven water te houden. De tweede zoon in de familie, Seiji, was de vreemde eend in de bijt, want hij was na zijn studie aan de plaatselijke universiteit naar Tokio gegaan om zijn doctoraat te halen en was als onderzoeker voor de universiteit blijven werken in plaats van een baan te zoeken in het bedrijfsleven.

Kento voelde zich nooit op zijn gemak bij zijn familieleden van vaderskant. Hij bleef zich even staan afvragen waar hij moest gaan zitten en koos uiteindelijk voor een kussen in de verste hoek van de kamer.

'Hallo, Kento.'

Hij werd aangesproken door een magere man met grijze strepen in zijn haar die aan de andere kant van de tafel zat, een vriend van zijn vader, een journalist die Sugai heette. Sugai was meermaals op bezoek geweest in hun huis in Atsugi, dus Kento wist wie hij was.

'Dat is lang geleden. Wat ben je groot geworden,' zei Sugai. Hij liep om de tafel heen en kwam naast hem zitten. 'Je bent toch doctoraalstudent, tegenwoordig?'

'Dat klopt.'

'Wat studeer je?'

'Ik werk in een farmaceutisch laboratorium aan organische synthese,' zei Kento kort.

Hij probeerde duidelijk te maken dat hij niet in de stemming was om te praten, maar Sugai ging toch verder. 'Wat doe je dan precies?'

Kento legde het met enige tegenzin uit. 'We gebruiken computers om nieuwe medicijnen te ontwikkelen en vervolgens worden die aan de hand van de computersimulaties geproduceerd. Daarvoor combineren we allerlei grondstoffen.'

'Dus je schudt met reageerbuisjes in een lab?'

'Zo zou je het kunnen zeggen.'

'Dat klinkt alsof je onderzoek doet waar mensen iets aan hebben.'

'Dat is wel zo...' Kento voelde zich ongemakkelijk bij die lovende woorden. 'Hoe dan ook, het is het enige wat ik kan.'

Sugai boog verward zijn hoofd. Hij mocht dan verslaggever zijn, hij leek niet in staat door te dringen tot de twijfels die Kento diep in zijn hart koesterde over zijn eigen kunnen en zijn geschiktheid voor het werk dat hij deed. Kento was op dat moment geen erg bijzonder iemand en Sugai dacht niet dat dat ooit zou veranderen.

‘Het wetenschappelijke onderzoek in Japan lijdt onder ernstige fundamentele problemen, dus we rekenen op jullie.’ Meer zei Sugai er niet over.

Fundamentele problemen. Die vent is wetenschappelijk verslaggever van een grote krant en hij heeft geen idee waar hij het over heeft, dacht Kento boos. Om de een of andere reden streek Sugai hem tegen de haren in. Hij kon er niet de vinger op leggen, maar zijn vriendelijkheid klonk vijandig en Kento voelde zich miskend.

Tien jaar geleden was in de wetenschappelijke katernen van alle grote kranten over een onderzoek van zijn vader geschreven. Het was de eerste en de enige keer dat Seiji in zijn hoedanigheid als wetenschapper in de schijnwerpers had gestaan. Sugai had het stuk geschreven. In het hele land werd gepraat over hormoonverstorende chemicaliën en zijn vader had door middel van een onderzoek in zijn lab vastgesteld dat de ingrediënten in een bijzonder controversieel synthetisch schoonmaakmiddel geen schadelijke invloed hadden op het menselijke endocriene systeem. RAPPORT VAN PROFESSOR SEIJI KOGA VAN DE POLYTECHNISCHE UNIVERSITEIT TAMA had er in grote koppen gestaan en toen hij dat zag, was Kento voor de eerste en enige keer in zijn leven trots geweest op zijn vader. Dat nieuwe respect was echter snel verdwenen toen hij erachter kwam dat zijn vader een grote donatie van de fabrikant van het schoonmaakmiddel had geaccepteerd.

Seiji had zich beziggehouden met virologie, dus waarom had hij die ene keer onderzoek gedaan naar chemicaliën die het endocriene systeem verstoorden? En was zijn onderzoek echt objectief? Had hij geknoeid met de gegevens in het voordeel van het bedrijf dat hem zoveel geld voor zijn onderzoeken had gegeven?

Sinds die tijd hadden onderzoekers over de hele wereld gekeken naar het effect van chemicaliën op de hormoonhuishouding, maar ze hadden nooit beslissend bewijs gevonden dat ze schadelijk waren. Hun conclusies waren echter niet erg bevredigend, omdat ze ook nog steeds niet categorisch hadden kunnen vaststellen dat de chemicaliën onschadelijk waren. De hele zaak illustreerde de beperkingen van de wetenschap, was de conclusie van Kento. Toch had het incident hem een afkeer van en een argwaan jegens zijn vader ingeboezemd die hij niet meer kwijt was geraakt. En hij had Sugai, die het artikel geschreven had, ondergebracht in dezelfde categorie van mensen die in de corrupte wereld van de volwassenen leefden.

‘Het is doodzonde. Hij had nog zoveel goede jaren voor zich,’ zei Sugai, kennelijk behoorlijk aangeslagen door de plotselinge dood van een vriend die even oud was als hij.

‘Dank u dat u helemaal hiernaartoe bent gekomen om bij ons te zijn.’

‘Het is het minste wat ik kon doen,’ zei Sugai met gebogen hoofd.

Om de stilte die hierna viel te vullen, pakte Kento de theepot van de tafel en schonk hun elk een kop thee in.

Sugai nam een slokje en haalde herinneringen op aan Seiji. Het waren allemaal stereotiepe opmerkingen die je zou verwachten in een goedkope tv-serie – hoeveel respect zijn vader had genoten op zijn werk, hoe trots hij diep vanbinnen moest zijn geweest op zijn zoon. Door die clichés voelde Kento des te sterker hoe eentonig en prozaïsch het leven van zijn vader was geweest.

Toen hij eindelijk alle dooddoeners had afgewerkt, ging Sugai op iets anders over. ‘Iemand heeft me verteld dat je de herdenkingsdienst voor je vader gaat doen zodra we onze thee ophebben.’

‘Dat klopt.’

‘Ik moet meteen daarna weg. Dus kan ik het je beter nu vragen, voor ik het vergeet.’

‘Voor u wat vergeet?’

‘Heb je ooit gehoord van het Heisman Rapport?’

‘Het Heisman Rapport?’ Het moest om een wetenschappelijk rapport gaan, hoewel hij nog nooit had gehoord van een wetenschapper die Heisman heette. ‘Nee, nooit van gehoord.’

‘Je vader heeft me gevraagd er eens naar te kijken en ik vroeg me af wat ik nu moest doen.’

‘Wat is het Heisman Rapport?’

‘Een rapport dat een Amerikaanse denktank dertig jaar geleden aan de president van de Verenigde Staten heeft voorgelegd. Je vader wilde weten wat er precies in stond.’

Het moest iets te maken hebben met een virusuitbraak, het onderzoeks-terrein van zijn vader. ‘Daar kan ik u niet mee helpen,’ zei Kento.

Zijn stem klonk onverwacht afstandelijk en Sugai keek hem verbaasd aan. ‘Ik begrijp het. Maak je er dan maar niet druk over.’

Het kon Kento niet schelen wat Sugai van hem dacht. De relatie tussen vader en zoon was iets waar niemand iets mee te maken had. Er bestonden trouwens geen ideale relaties tussen ouders en kinderen.

Niet lang daarna kwam de uitvaartverzorger hen bijeenroepen. De nabestaanden, die gedempt met elkaar hadden zitten praten, kwamen overeind en volgden hem naar beneden.

Kento stond voor de verbrandingsoven en nam de botten van zijn vader

in ontvangst. De witte beenderen die in al hun schrille eenvoud voor hem waren neergelegd, lieten onomstotelijk zien dat er een mens van de aarde was verdwenen.

Zijn grootouders en oom huilden zachtjes. En voor de tweede keer sinds zijn vader was overleden, huilde Kento ook.

De herdenkingsdienst volgde meteen daarop en toen waren de plechtigheden waarmee de overledene uitgeleide werd gedaan afgelopen.

De volgende morgen begon de wekker al vroeg te zoemen en na een snel ontbijt verliet Kento het ouderlijk huis in Atsugi. Hij moest terug naar het leven van de promovendus, terug naar zijn eenkamerappartement, de instructies van de assistent van de hoogleraar en het ene moeizame en saaie experiment na het andere.

Toen hij bij het verlaten van het standaardhuis met drie slaapkamers de koude ochtendlucht in wandelde, maakte Kento zich zorgen om zijn moeder, die alleen achterbleef. Haar ouders zouden nog een tijdje blijven, maar als die naar huis gingen, moest ze het helemaal alleen zien te rooien. Hij kon zich met geen mogelijkheid voorstellen wat er door haar heen ging nu ze op vierenvijftigjarige leeftijd weduwe was geworden.

Toen hij wegging, zei ze: 'Kom af en toe eens langs.'

'Goed. Doe ik,' antwoordde hij, en toen ging hij op weg naar station Hon-Atsugi.

De universiteit waar Kento studeerde, lag helemaal aan de andere kant van Tokio, in Kinshi-cho, de stad die het dichtst bij de prefectuur Chiba lag. Daar liepen vijftienduizend studenten geesteswetenschappen en natuurwetenschappen rond, op een kwartier lopen van station Kinshi-cho. Als je vanaf het station naar het noordoosten liep, kwam je bij een kanaal dat het Yokojikken heette en dat de campus in tweeën deelde: op de linkeroever waren de natuurwetenschappen gevestigd, en op de rechteroever de geesteswetenschappen. Alleen de faculteit geneeskunde lag samen met het universitair ziekenhuis apart, dicht bij het station. De universiteit bestond al negentig jaar, maar er was in de loop der jaren zoveel bijgebouwd dat de uitgestrekte landbouwgronden die hier vroeger waren en die onderdeel uitmaakten van de landbouwhogeschool waren vol gezet met nieuwe schoolgebouwen. Net als de universiteiten binnen Tokio zelf bestond ook deze campus uit een geestdodende verzameling betonnen bouwsels.

Vanaf het huis van zijn ouders nam de reis twee uur in beslag en moest hij

één keer overstappen op een andere trein, dus Kento had tijd genoeg om na te denken over zijn toekomst. Hij maakte zich vooral bezorgd om zijn financiële situatie. Toen hij in het tweede jaar van zijn masteropleiding zat, had Kento besloten geen baan te zoeken, maar direct door te gaan met het doctorale programma, wat betekende dat zijn familie nog drie jaar zou moeten betalen voor zijn studie en zijn onderhoud.

Een van zijn vrienden, die geesteswetenschappen studeerde, plaagde hem ermee dat hij nog steeds op de zak van zijn ouders teerde en hield hem voor dat hij een parttimebaan moest zoeken, maar zo dachten die geesteswetenschappers nou eenmaal – die speelden maar een beetje en studeerden amper. Bij de vakgroep farmacie waren bijna alle colleges verplicht en kon je vertrekken als je ook maar één blok miste. Als je eenmaal je nationale farmacielicentie had behaald en was afgestudeerd, moest je voor je doctoraal de hele dag experimenten doen en verder niets. De dagen waren zo ongelooflijk hectisch dat het woord *hard* bij lange na niet de lading dekte. *Niet te bevatten* kwam dichterbij in de buurt. In het farmaceutische onderzoekslab waar Kento werkte, was je elke werkdag tests aan het doen, van tien uur 's ochtends tot ver in de nacht. De enige vrije dagen waren zondagen en feestdagen, maar het duurde vaak lang tot de tests waren afgerond en dus zat je de helft van die vrije dagen toch nog in het lab. Van lange vakanties kon geen sprake zijn en je had geluk als je voor het Obon-festival in de zomer of voor Nieuwjaar vijf dagen achtereen vrij kon krijgen. Zo ging je negen jaar door om eindelijk 'doctor' te kunnen worden. Een parttimebaan ernaast? Onmogelijk.

Tot een maand geleden had hij nog een fulltimebaan kunnen zoeken in plaats van bezig te blijven met research. Kento vervloekte die slechte timing. Het had hem niets uitgemaakt. Hij was begonnen aan het doctoraalprogramma omdat hij het gevoel had dat hij er nog niet klaar voor was om de wijde wereld in te trekken, niet omdat hij zo gebrand was op onderzoek. Integendeel zelfs: hij had zich nooit echt op zijn plaats gevoeld op de universiteit, alsof hij een verkeerde keuze had gemaakt. Hij had farmacologie of organische synthese nooit echt leuk gevonden, maar was ermee doorgedaan omdat hij niets anders kon. Hij kon het zich al helemaal voorstellen: over twintig jaar was hij precies zijn vader, een saaie onderzoeker in een obscure tak van de wetenschap.

Kento kwam aan op de campus en toen hij door de achteringang het wetenschaps- en techniekgedeelte binnenging en zich naar het farmacologiegebouw begaf, werd zijn tred log en zwaarmoedig. Hoe meer hij nadacht over het een-tonige pad dat hij volgde in het leven, hoe zwaarder zijn benen leken, maar na

een tijdje wist hij zich te herpakken en ging hij weer sneller lopen.

Hij beklom de met linoleum beklede trap naar het Sonoda Lab op de derde verdieping, genoemd naar degene die daar de leiding had. Hij liep door een gang en opende een deur naar een andere korte gang. Aan weerszijden waren kamertjes, sommige met kluisjes. Een van die kamers was een gehoorzaal. Aan het eind van de gang was het kantoor van professor Sonoda en aan de linkerkant het onderzoekslab.

Kento, die een spijkerbroek en een trui aanhad, deed zijn met dons gevoerde jack uit, hing het in een van de kluisjes en keek het kantoor van de professor in. De deur stond open en professor Sonoda was al aanwezig, gekleed in zijn gebruikelijke overhemd met das.

‘Goedemorgen,’ zei Kento, en hij ging naar binnen.

Professor Sonoda keek op van de stapel papieren op zijn bureau en toen hij zag dat het Kento was, ging er een bezorgde trek over zijn gezicht. Normaal gesproken was Sonoda een levendig iemand, veel energiekeker dan je zou verwachten van een man van achter in de vijftig en altijd klaar om zijn jonge doctoraalstudenten aan te moedigen. Maar nu stond zijn gezicht ernstig en somber.

‘Ik hoorde tot mijn schrik wat er gebeurd is,’ zei hij. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Wel goed, geloof ik,’ antwoordde Kento, en hij bedankte de professor voor de bloemen die hij had gestuurd.

‘Ik heb nooit het genoegen gehad je vader te ontmoeten,’ zei professor Sonoda. ‘Maar omdat we in hetzelfde soort werk zitten, kwam het behoorlijk aan. Het is een groot verlies.’

Kento was zijn begeleider oprecht dankbaar voor zijn vriendelijke woorden. Professor Sonoda was een uitmuntend onderzoeker die talloze nieuwe medicijnen had ontworpen voor grote farmaceutische bedrijven, maar hij wist toch de tijd te vinden in zijn drukke onderzoekschema om wetenschappelijke verhandelingen te schrijven, die ertoe hadden geleid dat hij een professorspost aan de universiteit had gekregen. Hij was bovendien buitengewoon handig in het in de wacht slepen van grote donaties voor gezamenlijke onderzoeksprojecten met fabrikanten van medicijnen. Kento had altijd gevonden dat zijn vader erg ongunstig bij de professor afstak en zich afgevraagd waarom Seiji niet meer op hem kon lijken.

Om niet te veel trieste herinneringen op te roepen, begon Sonoda over iets anders. ‘Dus je bent er klaar voor om weer aan het werk te gaan?’

‘Ja, ik...’ Kento zweeg. Was er behalve het formele begraven van de been-

deren van zijn vader nog iets anders wat hij moest doen? ‘Misschien moet ik nog een paar dagen vrij vragen.’

‘Natuurlijk, dat is prima. Zeg het maar zodra je ze nodig hebt.’

‘Dank u. Ik waardeer het zeer.’

‘Nou, het werk wacht,’ zei de professor met een bemoedigende glimlach, en hij liet hem uit.

Het laboratorium waarin de doctoraalstudenten werkten, was misschien te groot om een kamer genoemd te kunnen worden. Het was een ruimte zo groot als vier klaslokalen van een middelbare school. In het midden stonden vier tafels vol benodigdheden en potten met chemische bestanddelen, en langs drie van de muren waren werkplekken en zuurkasten met geavanceerde lucht-afzuigsystemen. Het was een enigszins chaotische omgeving, maar toch had de functionele schoonheid van het geheel haar heel eigen aantrekkingskracht.

In het Sonoda Lab werd gewerkt aan de ontwikkeling van nieuwe medicijnen in de strijd tegen auto-immuunziektes. De professor, zijn assistent en zo’n twintig doctoraalstudenten waren allemaal heel toegewijd, maar januari was een relatief rustige periode. Gewone studenten die hier werkten, bereidden zich voor op het behalen van hun nationale farmaciediploma, terwijl de pas gediplomeerde masterstudenten druk aan het solliciteren waren.

‘Kento, het speet me erg om het te horen van je vader,’ zei Kento’s directe chef, Nishioka, een tweedejaars doctoraalstudent. Zijn ogen waren rood, alsof hij gehuild had, maar niet door tranen van medeleven; het was omdat hij weer eens een lange slapeloze nacht in het lab had doorgebracht.

‘Bedankt voor je sms,’ zei Kento, refererend aan de condoleances die Nishioka had gestuurd.

‘Het spijt me dat ik niet naar de wake kon komen.’

‘Het is druk, dus ik kon niet verwachten dat er iemand zou kunnen komen. Ik ben juist degene die zijn verontschuldiging moet aanbieden omdat ik vijf dagen vrij heb genomen.’

‘Nee, maak je daar maar geen zorgen over.’ Nishioka knipperde met zijn bloeddorlopen ogen.

Ook de andere collega’s kwamen een voor een langs om hun medeleven te betuigen. Zelfs de vrouwelijke doctoraalstudenten, die normaal kortaf en zakelijk waren, spraken hem ongewoon vriendelijk toe. Kento beseftte dat het aan de hulp van al deze collega’s te danken was dat hij het zo ver had geschopt als onderzoeker.

Kento ging naar zijn werkplek en hervatte zijn werk. Bij organische synthe-

se gaat het vooral om chemische bindingen tussen koolstofatomen. Koolstof heeft als het ware vier handen waarmee het zich kan verbinden met andere elementen. Zuurstof heeft er twee. Als deze elementen samengaan, verbinden twee zuurstofatomen zich met een koolstofatoom en krijg je CO₂, koolstofdioxide. Helaas blijft het niet zo eenvoudig bij organische synthese. Het is een hele uitdaging om nieuwe organische verbindingen te maken van eenvoudiger bouwstenen. De resultaten worden beïnvloed door vele reactiefactoren: de chemische concentratie, de volgorde waarin de stoffen worden toegevoegd, de temperatuur, het soort katalysator en de reactieoplossing, om er maar eens een paar te noemen. In het lab van professor Sonoda werd voortdurend gezocht naar moleculaire structuren die een geneeskundige werking vertoonden en die verder gemodificeerd konden worden tot een nieuwe farmacologische agens.

Kento was op dat moment bezig met een kernstructuur die bestond uit koolstof, zuurstof en stikstof, waaraan hij andere functionele groepen verbond. Op zijn werkplek had de assistent van de professor het recept vastgeplakt, instructies over de stappen die hij moest nemen om tot de reactie te komen die ze wilden hebben. Farmacologische experimenten hadden wel iets gemeen met koken. Het verband was niet duidelijk, maar het was een feit dat er veel meer vrouwen een farmacologische opleiding volgden dan mannen. Bij sommige universiteiten was dat wel negentig procent. Ook op doctoraalniveau was bijna de helft van de studenten vrouw, wat ongebruikelijk was voor een natuurwetenschappelijke studie.

Het kostte Kento de rest van de morgen om zijn reagentia en laboratoriumspullen op te zetten en alle voorbereidingen te treffen voor de eerste reactie. Terwijl hij wachtte op het resultaat daarvan, ging hij naar zijn bureau bij het raam en klapte zijn laptop open. Zoals verwacht had hij verscheidene meelevende e-mails ontvangen. Hij was zijn vrienden dankbaar omdat ze aan hem dachten. Hij las ze door en beantwoordde ze stuk voor stuk. Maar toen hij bij de laatste e-mail kwam, verstijfde hij. Verbaasd keek hij naar de afzender: Seiji Koga, Polytechnische Universiteit Tama.

Hij keek nog eens naar de naam en er trok een huivering langs zijn rugengraat.

De e-mail was van zijn overleden vader.

Bijna slaakte hij een kreet van verrassing en hij keek even om zich heen. De andere studenten waren verdiept in hun experimenten en niemand lette op hem.

Kento duwde zijn smalle brilmontuur omhoog en keek naar het scherm.

Het bericht was die dag verzonden, precies om twaalf uur middernacht. Meer dan vijf dagen nadat zijn vader was overleden. In de onderwerpregel stond:

Aan Kento, van pa

Het leek geen spam of virus, vermomd als een bericht van zijn vader. Wilde iemand soms lollig doen?

Kento keek of zijn beveiliging actief was en opende het bericht. Op het beeldscherm verschenen kleine 9-punts letters.

Beste Kento,

Als je dit bericht krijgt, betekent dat dat ik al meer dan vijf dagen niet meer bij jou en je moeder ben. Maak je echter geen zorgen. Ik ben beslist over een paar dagen terug.

Terug? Terug waarvan? Uit de dood? Kento las verder.

Ik verwachtte al dat ik een tijdje niet naar huis zou kunnen komen en je moet iets voor me doen.

Open het boek waarop je een ijslolly hebt laten vallen.

En vertel niemand iets over dit bericht, ook niet je moeder.

Dat is alles.

Dat was het hele bericht.

Kort, maar cryptisch. Het leek een soort afscheidsbriefje, maar toen zijn vader het schreef, dacht hij kennelijk niet dat hij dood zou gaan. Kwam het echt van hem? Had hij software gebruikt waarmee je op een van tevoren vastgesteld tijdstip een bericht kon laten verzenden? Als hij dit echt zelf had geregeld, had hij verwacht dat hij een tijdje weg zou zijn. Maar waarom? Kento snapte er niets van.

Open het boek waarop je een ijslolly hebt laten vallen.

Een *ijslolly*? Hij dacht even na en toen kwam de herinnering terug en wist hij dat het bericht inderdaad van zijn vader moest komen. Toen hij nog op de basisschool zat, had zijn vader besloten hem tijdens de zomervakantie bijles

te geven en hadden ze samen het periodieke systeem zitten bekijken in een scheikundeboek. Terwijl ze daarmee bezig waren, was het ijsje waaraan Kento had zitten likken van het stokje gevallen en op de bladzijde terechtgekomen, zodat het vakje voor zink – Zn – aardbeirood was geworden. Alleen zijn vader wist daarvan.

Het boek moest nog thuis staan, op een plank in de studeerkamer van zijn vader. Hij dacht erover zijn moeder te bellen om haar te laten kijken, maar werd tegengehouden door de instructies van zijn vader.

Vertel niemand iets over dit bericht, ook je moeder niet.

Als hij tegemoet wilde komen aan de wensen van zijn overleden vader, zou hij nog twee uur in de trein moeten zitten om weer helemaal naar huis te gaan.

Kento leunde achterover op zijn stoel. Wat kon er met enige mogelijkheid verstoppt zitten in dat kleverige, bevlekte oude boek?

Yeager vloog naar Zuid-Afrika en stapte in Johannesburg in een vliegtuig naar Kaapstad. Op het zuidelijk halfrond was het hartje zomer. Hij werd van het vliegveld gehaald door iemand van een plaatselijk defensiebedrijf, Zeta Security, en naar het trainingscomplex in een buitenwijk gereden.

In Zuid-Afrika waren de eerste particuliere defensiebedrijven opgericht. In die begintijd had deze nieuwe bedrijfstak – het tegen betaling verschaffen van militaire diensten – met succes een eind gemaakt aan een aantal burgeroorlogen op het Afrikaanse continent. Maar het was ook voorgevallen dat bloeddorstige huurlingen zich met geweld meester maakten van kostbare grondstoffen. De Zuid-Afrikaanse regering vaardigde een antihuurlingenwet uit waarin het Zuid-Afrikaanse defensiebedrijven verboden werd in het buitenland te opereren, maar onder het voorwendsel van hulp bij de herbouw van Irak waren een aantal nieuwe bedrijven ontstaan, waaronder Zeta Security. Zeta was een onderaannemer van Yeagers werkgever, Western Shield.

Tijdens de rit veranderde het uitzicht; eerst reden ze door een prachtige kuststad, vervolgens door open vlakten vol wijngaarden en ten slotte de heuvels in. Yeager, die achterin zat, wist nog steeds niet of hij het juiste besluit had genomen.

In Bagdad had hij besloten het aanbod af te wijzen en naar Lissabon te gaan om bij zijn vrouw en zoon te kunnen zijn. Maar toen hij Lydia en dokter Garrado gesproken had, kwam hij erachter hoe enorm duur het ging worden om Justin in dit eindstadium in leven te houden. In de loop van de laatste vier jaar hadden Yeager en zijn vrouw al het geld geleend dat ze los konden krijgen om de betere medische behandeling voor Justin in het buitenland te betalen. Yeager moest nu serieus geld zien binnen te halen.

Dokter Garrado was hun laatste hoop. De meeste kinderen met PAECS overleden voor hun zesde levensjaar. Geen ervan was ooit negen geworden. Maar dokter Garrado, een van de handvol deskundigen in deze ziekte, had elke mogelijke behandeling in zijn repertoire ingezet en Justin, die nu acht

was, daarmee in leven gehouden. Wanneer de terminale symptomen eenmaal opdoken, had de patiënt meestal nog maar een maand te leven, maar Yeager rekende erop dat dokter Garrado het nog een paar maanden kon rekken. Zodra hij klaar was met deze klus, ging hij zo snel mogelijk naar zijn zoon en dan was hij vast nog op tijd om de laatste dagen mee te maken.

Maar wat zou er gebeuren na het overlijden van Justin? Welke keuzes zou Lydia dan maken?

Ze hadden al een paar keer op het punt gestaan te gaan scheiden. Toen Justin twee was en ademhalingsproblemen kreeg, had de dokter in het legerziekenhuis hun verteld dat de ziekte van hun zoon een genetische oorzaak had. ‘Mensen krijgen twee sets genen van hun ouders,’ had hij uitgelegd. ‘Zelfs als één set abnormaal is, zal het andere ervoor zorgen dat alles naar behoren functioneert. Maar soms krijgt iemand abnormale genen van beide ouders en dan kan hij ziek worden. In het geval van uw zoon gaat het om een mutatie in het deel van de genen dat de longen aanlegt, wat tot gevolg heeft dat er problemen ontstaan met de zuurstofopname.’

Yeager had het gevoel dat hij de schuld kreeg voor de ziekte van hun zoon. En Lydia waarschijnlijk ook. Maar alsof hij hun gedachten kon lezen, had de dokter eraan toegevoegd: ‘Dit is niemands schuld. Het is eerder een geval van pech. Iedereen heeft abnormale genen, sommigen meer dan anderen. Maar in dit geval bevonden zich helaas twee abnormale genen op dezelfde locatie.’

Yeager vond het moeilijk te aanvaarden. Als hij niet met Lydia getrouwd was, zou zijn kind nu niet zo lijden. En Lydia dacht waarschijnlijk hetzelfde over haar man. De schuldvraag werd heen en weer gekaatst, ze vielen elkaar aan en er werden harde woorden gewisseld die hen tot op het bot raakten. Ze wisten dat deze ruzies de zaak alleen maar erger maakten, maar ze konden er niet mee ophouden.

Het was slechts een kwestie van tijd voor hun huwelijk op de klippen zou lopen. Rond die periode hoorden ze voor het eerst over dokter Antonio Garrado in het universitair ziekenhuis van Lissabon, die gespecialiseerd was in de ziekte. Hun militaire ziektekostenverzekering dekte de kosten voor behandeling in het buitenland echter niet en wat Yeager als sergeant-majoor verdiende, was niet genoeg om de dure behandeling te bekostigen.

Toen Yeager op een dag na een lange uitzending weer thuis was en Lydia en hij zoals gebruikelijk ruziemaakten, stelde hij voor dat ze zouden gaan scheiden. Maar Lydia wilde er niet van horen. Ze stond erop dat ze het nog drie jaar volhielden. Ze veegde in een karakteristiek gebaar met haar vingertoppen

de tranen weg en zei: ‘Justin lijdt al sinds hij heel klein was aan deze ziekte. Hij heeft niet één gelukkige herinnering. En dan wil jij scheiden en zijn leven nog ellendiger maken?’

Lydia’s woorden raakten hem diep. Yeagers eigen ouders waren uit elkaar gegaan toen hij nog maar een kind was.

Na een kort verlof vertrok hij voor de volgende uitzending. In Afghanistan, waar hij deel uitmaakte van een vooruitgeschoven observatieteam, ontmoette hij een man die werkte voor een particulier defensiebedrijf. Het voormalige lid van de SEAL’s wilde hem met alle genoegen voorstellen aan zijn werkgevers als Yeager daar belangstelling voor had.

Het was een perfect aanbod. Bij een particulier bedrijf kreeg je geen belastingvoordelen of pensioen, maar het salaris was meer dan drie keer zo hoog als zijn soldij en hij zou minstens honderdvijftigduizend dollar per jaar kunnen verdienen. Hij wachtte tot zijn dienstverband niet meer eenzijdig verlengd kon worden, nam ontslag en bracht zijn vrouw en zoon over naar Portugal.

Nog drie jaar, had Lydia gezegd, maar gelukkig had dokter Garrado daar vijf jaar van kunnen maken. Nu Justin echter bloed ophoestte, had hij op zijn hoogst nog een paar weken.

Yeager was vastbesloten zijn gezin intact te houden tot hun zoon was overleden, maar hij was er zeker van dat hij daarna alleen zou komen te staan – een huurling die voor geld vocht in plaats van voor zijn land.

‘Hier zijn we. Het hoofdkwartier.’

De stem van de chauffeur bracht Yeager weer tot zijn positieven. Hij keek op zijn horloge en zag dat de rit vanaf het vliegveld meer dan een uur had geduurd. De suv van Zeta Security reed door het hek het bedrijfsterrein op. Het was een grote basis in droog en heuvelachtig gebied, afgezet met veiligheidshelmen. Op het terrein bevonden zich een hoofdgebouw, oefenfaciliteiten en een landingsbaan die lang genoeg was voor vrachtvliegtuigen.

Het hoofdkwartier was een ruim crèmekleurig gebouw in mediterrane stijl van drie verdiepingen, dat aangenaam in tegenspraak was met de twijfelachtige reputatie van particuliere defensiebedrijven. Vanbuiten vond Yeager het meer op een chic hotel lijken.

Toen hij uitstapte, trok Yeager een ondoorgrondelijk gezicht. Tijd om aan het werk te gaan en de harde realiteit van het leven achter zich te laten.

Hij sjuowde zijn rugzak en sporttas naar de hal, waar een lange man met een snor hem tegemoetkwam. Hij was van top tot teen in kaki gehuld – zonder enige twijfel een militair, met een harde blik in zijn ogen, alsof hij niet meer

wist hoe hij moest glimlachen. ‘Mike Singleton, directeur operaties,’ zei de man met een Zuid-Afrikaans accent. ‘De rest van je team is er al. Ik breng je naar jullie kamer.’

Yeager volgde hem naar de achterkant van het gebouw. Ze liepen door een lange gang langs genummerde kamers. Voor nummer 109 bleef Singleton staan, klopte en deed de deur open.

Het was een heel gewone vierpersoonskamer met stapelbedden tegen de zijmuren en kluisjes tegen de achterwand, recht tegenover de deur. Het enige nieuwe meubelstuk was een klein bureautje. De drie mannen die in de kamer met elkaar hadden staan praten, keken naar de opengaande deur.

‘Heren,’ zei Singleton. ‘Ik wil u voorstellen aan een van jullie teamgenoten, Jonathan Yeager, bijnaam Hawk.’ De gezichten van de mannen waren een beetje gespannen bij deze eerste kennismaking. Voor Yeager waren dit heel belangrijke nieuwe collega’s, zijn nieuwe strijdmakkers.

‘We verzamelen om zeventienhonderd uur in de vergaderkamer op de eerste verdieping,’ zei Singleton voordat hij vertrok.

‘Hallo, Hawk,’ zei een van de mannen, een tengerere man met een rustig voorkomen. Hij leek in de twintig, aan de jonge kant om bij een defensiebedrijf te werken. In situaties als deze stelde de vriendelijkste man zich altijd het eerst voor en de somberste man het laatst. ‘Scott Meyers, bijnaam Blanket.’

‘Aangenaam.’ Yeager glimlachte om de bijnaam en schudde hem de hand.

De volgende man die hem een hand gaf, was ongeveer even oud. ‘Warren Garrett. Geen bijnaam.’

Yeager zag Garrett aan voor een bedachtzame stafofficier. Een bescheiden type, maar iemand op wie je kon rekenen als het moeilijk werd.

Meyers en Garrett waren allebei blank en waarschijnlijk Amerikaans, maar de derde man was een Aziaat. Hij was klein, maar enorm gespierd, vooral in de nek en schouders. Het leed geen twijfel dat hij prestatieverhogende middelen gebruikte.

‘Mikihiko Kashiwabara,’ zei hij.

‘Miki – *hieko?*’ zei Yeager, en Meyers en Garrett lachten.

‘Niemand kan het uitspreken,’ zei Garrett. ‘Japanse namen zijn een crime.’

‘Hoe werd je bij je laatste klus genoemd?’ vroeg Meyers. ‘Mickey?’

‘Mick,’ zei de Japanner met duidelijke afkeer in zijn stem. Het was kennelijk niet zijn favoriete bijnaam.

‘Dan wordt het dus Mick,’ zei Garrett.

Er werkten niet veel Japanners bij defensiebedrijven en Yeager was onder de

indruk. ‘Wat deed je voordat je met dit werk begon?’ vroeg hij.

‘Ik heb in het Franse vreemdelingenlegioen gezeten,’ antwoordde Mick in Engels met een zwaar accent. ‘Daarvoor zat ik bij het Japanse zelfverdedigingsleger.’

Yeager zag meteen een potentieel probleem. Als bij een defensiebedrijf een team werd samengesteld, bestond dat meestal uit mannen met dezelfde militaire achtergrond. Zelfs binnen de Verenigde Staten hadden het leger en de marine verschillende tactieken en wapens. In de strijd konden deze verschillen leiden tot verwarring en zelfs tot de dood van de manschappen, en daarom bestonden de teams bijna altijd uit mensen met dezelfde achtergrond en training.

‘Ik kom van de Amerikaanse Special Forces,’ zei Yeager om de anderen uit hun tent te lokken.

‘Ik uit de Amerikaanse luchtmacht,’ zei Meyers. ‘Pararescue.’

De mensen van de pararescue hadden naast hun gevechtstraining een medische opleiding genoten. Hun motto was ‘dat anderen mogen leven’. Een ongebruikelijke achtergrond voor iemand bij een particulier defensiebedrijf.

‘Mariniers, verkenningseenheid,’ zei Garrett.

Het team was wel een bijeengeraapt zootje. Yeager wist dat ze codewoorden en handsignalen zouden moeten afspreken voor in het gevecht. En hij zou ervoor moeten zorgen dat Mick zich thuis voelde in het team.

De vergaderkamer was een kleine ruimte zonder ramen. Smalle tafels stonden in een rij tegenover een whiteboard.

Singleton kwam precies om 17.00 uur binnenstappen. Hij wierp een blik op Meyers, die klaarzat om aantekeningen te maken. ‘Geen aantekeningen bij deze briefing. Jullie moeten alle informatie die ik geef in je geheugen opslaan.’

Meyers deed rustig zijn aantekeningblok en pen weg.

‘Ik weet dat jullie elkaar nog niet kennen, dus zal ik jullie stuk voor stuk introduceren en vertellen wat jullie persoonlijke taken zijn. Ten eerste zijn jullie allemaal bekend met luchtlandingen. Yeager is de teamleider. Hij gaat over de wapens en het scherpshieten. Jij spreekt Engels, Arabisch en ik geloof ook Pasjtoe?’

‘Dat klopt,’ antwoordde Yeager.

‘Bij de huidige operatie zul je die speciale vaardigheden niet nodig hebben.’ Singleton ging over op de volgende. ‘Meyers is de medicus. Wat spreek jij voor andere talen?’

‘Geen, eigenlijk,’ zei de jonge man. ‘Wat medische terminologie. Dat is het wel zo’n beetje.’

Singleton keek hem even scherp aan. Yeager vermoedde dat Singleton een voormalig lid was van het Zuid-Afrikaanse leger.

‘Garrett, jij doet de communicatie. Naast Engels spreek je Frans en Arabisch?’

Garrett knikte zwiingend.

‘En dan Kashiwabara.’ Singleton sprak de naam zorgvuldig uit. ‘Jij doet de explosieven. Je spreekt Japans en Frans, maar kun je je redden met Engels?’

‘Dat geloof ik wel,’ antwoordde Mick.

Singleton keek een beetje bezorgd bij dit voorzichtige antwoord. ‘We kijken even naar jullie rooster,’ ging hij verder.

Het trainingsschema bestond uit uithoudingsmarsen van veertig kilometer, om de dag, lessen in Swahili en inenting tegen een verscheidenheid aan ziekten, waaronder gele koorts.

‘We gaan verder met het operatiegebied.’ Singleton liep naar een projector en op een groot scherm verscheen een powerpointpresentatie. De eerste afbeelding was een kaart van Afrika. Hij liet het licht van zijn laserpen midden op de kaart vallen. ‘Jullie worden naar de Democratische Republiek Congo gebracht, tot nog niet zo lang geleden bekend als Zaïre.’

Yeager keek waar het lag. Het was een groot land midden in het continent, net onder de evenaar. Aan de westkant had het een lange grens die de rivier de Kongo volgde en langs de hoofdstad, Kinshasa, helemaal naar de Atlantische Oceaan liep, waar het land eindigde in een smalle strook. De verschillende kleuren op de kaart lieten de concentratie van tropische regenwouden binnen de grenzen van Congo zien. Het hele land was overdekt met dichte bossen.

‘Heren, u wordt vanaf Kinshasa gezien helemaal aan de andere kant het land binnengebracht, in de oostelijke jungle. Het gaat om een zoek- en vernietigingsmissie. Jullie werken zogenaamd voor een dierenbeschermingsorganisatie, dus laat je haar groeien. Als wapens krijgen jullie alleen AK-47’s en jachtgeweren. Er worden geen automatische wapens meegegeven. De details over de rest van jullie spullen krijgen jullie later van me.’ Singleton keek naar Meyers, die bij de pararescue had gezeten. ‘Meyers, weet jij iets van ebola hemorrhagische koorts?’

‘Jawel.’

‘Dit heeft iets te maken met de missie, dus kun jij het team het een en ander vertellen over deze ziekte?’

Meyers keek een beetje geschrokken, maar wendde zich tot de andere teamleden. ‘Ebola hemorrhagische koorts is de dodelijkste infectieziekte die de mens kent. Het virus vernietigt de cellen in het lichaam, ook hersencellen. De interne organen en spieren lossen op terwijl je nog leeft. Bij iemand die besmet is, lopen de lichaamssappen van de aangetaste organen door alle lichaamsopeningen naar buiten – de oren, de neus, de mond, de anus en de poriën – en dan ga je dood. Het sterftcijfer voor het Zaïre ebolavirus is negentig procent.’

De soldaten luisterden met strakke gezichten. Meyers stond op en wees naar de kaart van Congo op het scherm. ‘De oostkant van Congo, waar wij heen gaan, wordt omringd door streken waar ebola heerst, zoals het westelijke deel van de rivier de Ebola en de grens met Zuid-Soedan in het noordoosten. In Kenia en Oeganda, in het oosten, zijn ook varianten van ebola opgedoken.’

Yeager stak een hand op. ‘Waarmee wordt het behandeld?’

‘Er is geen medicijn. Als je eenmaal besmet bent, kun je alleen nog maar bidden.’

‘Je zei dat het sterftcijfer negentig procent is,’ zei Garrett. ‘Hoe zit het met de overlevende tien procent?’

‘Op de een of andere manier is hun immuunsysteem ertegen opgewassen en blijven ze leven.’

‘Aha,’ antwoordde Garrett zachtjes.

‘Jullie opereren buiten het besmettingsgebied,’ zei Singleton. ‘Maar jullie zullen wel voorzorgsmaatregelen moeten nemen. Het is heel goed mogelijk dat de ziekte wordt overgebracht door vlermuizen, dus zorg ervoor dat je daar niet door wordt gebeten en dat je niet in contact komt met hun uitwerpselen. Ook andere primaten kunnen besmet zijn, dus blijf uit de buurt van chimpansees, gorilla’s en kleine apen.’

‘Als je besmet raakt, wat zijn dan de symptomen?’ vroeg Yeager.

‘Koorts, braken en andere symptomen die op malaria duiden. Maar ebola tast vooral de ogen en de testikels aan.’

Nu pas vertrokken de gezichten van de mannen.

‘Dus als je ogen rood worden, kan dat een teken zijn dat je besmet bent.’

‘Ik heb geen zin om iemands ballen te controleren,’ zei Meyers, en iedereen lachte.

Mick, die tot dan toe gezwegen had, zei in aarzelend Engels: ‘Waarom verspreidt... die ziekte zich niet over de hele wereld? Net als hiv?’

‘Dat is een goede vraag, Mick,’ zei Meyers. ‘De incubatietijd van het virus is te kort. Als je besmet raakt, krijg je een dag of zeven daarna symptomen.’

Dat betekent dat de meeste patiënten overlijden voordat ze anderen kunnen besmetten.’

‘Oké.’

‘Dus jullie begrijpen nu hoe angstaanjagend ebola is?’

De vier mannen knikten. Hoewel ze het niet uitspraken, hadden ze allemaal een vraag die ze voor zichzelf beantwoordden. Als iemand van het team besmet raakt, wat is dan het protocol? Er was geen reddingshelikopter. Ze zouden hem een spuit en wat morfine moeten geven en hem in de jungle moeten achterlaten. Dat was het lot van een huurling in de strijd. Ze kregen goed betaald, maar ze waren niet onmisbaar.

‘Ik wil graag overgaan op het belangrijkste onderwerp voor vandaag: de situatie in het land dat jullie infiltreren, de Democratische Republiek Congo.’ Singleton ging naar de volgende afbeelding. De mannen waren niet voorbereid op de gruwelijke scène die op het scherm verscheen, een modderige weg vol lijken. Jonge mensen, oude mensen, mannen, vrouwen. Bij sommigen waren de handen op de rug gebonden, anderen hadden geen hoofd.

‘Genocide,’ verklaarde Singleton. ‘Op dit moment is er een grootschalig conflict gaande in Congo, een strijd die ook wel de Afrikaanse Wereldoorlog wordt genoemd. Die oorlog telt het grootste aantal slachtoffers sinds de Tweede Wereldoorlog – vier miljoen. Bestanden worden steeds weer verbroken en het einde is nog lang niet in zicht.’

Alsof hij de twijfel zag in de ogen van de mannen vervolgde Singleton: ‘Dit gebeurt echt, neem dat van mij aan. De kranten en de tv melden er alleen niets over. Discriminatie van de zijde van de media, zou je kunnen zeggen. Het kan de massamedia van de geïndustrialiseerde landen niet schelen hoeveel Afrikanen er doodgaan. De niet aflatende genocide krijgt minder aandacht dan de dood van zeven gorilla’s. De Afrikanen zijn dan ook geen bedreigde diersoort.’ Singleton glimlachte kil.

‘De wortel van de problemen in Congo voert terug tot koloniale tijden. Toen de Belgen over het land heersten, hebben ze de twee grootste stammen, de Tutsi en de Hutu, die tot dan toe vreedzaam naast elkaar hadden geleefd, tegen elkaar opgezet. De Tutsi kregen een voorkeursbehandeling, wat scheve blikken veroorzaakte bij de Hutu. De haat tussen de stammen bleef broeien tot het in Rwanda tot een volkerenmoord kwam.’

Van dat conflict wist Yeager alles af. Het vliegtuig van de Hutu-president werd neergeschoten en vervolgens begonnen de Hutu de Tutsi af te slachten. De staatsradio wakkerde het vuur van het bloedbad aan en duizenden gewone

burgers pakten hun bijlen en knotsen om hun buren te vermoorden. Ze richtten hun aanval op vrouwen en kinderen om de Tutsi voor altijd uit te roeien. Er ontstonden snel moordzuchtige bendes, die niet alleen werden gedreven door stammenhaat, maar ook door de angst om zelf vermoord te worden als je niet meedeed, ook al was je een Hutu, en door het valse gerucht dat iemand die een Tutsi vermoordde zijn land zou krijgen. Grootscheepse slachtingen waren het gevolg, waarbij slachtoffers hun aanvallers betaalden om een schot in het hoofd te krijgen in plaats van in stukken te worden gesneden met botte messen en dood te bloeden. In de chaos werden veel Hutu voor Tutsi aangezien en afgeslacht.

Honderd dagen nadat de volkerenmoord was begonnen, werd buiten het land een Tutsi-leger bijeengebracht. Dat zette de tegenaanval in en eindelijk keerde de rust terug. Maar tegen die tijd was tien procent van de bevolking vermoord, zo'n achthonderdduizend mensen.

'Rwanda kreeg een regering die werd geleid door de Tutsi en de vrede keerde terug, hand in hand met historisch revisionisme en de bewering dat de volkerenmoord nooit heeft plaatsgehad.' Singleton glimlachte weer kil toen hij verderging met de briefing. 'En dat is het, voor zover de rest van de wereld betreft. Maar de tragedie is nog niet afgelopen. Die genocide heeft geleid tot de Afrikaanse Wereldoorlog.'

Het powerpointbeeld ging over op een vergroting van de streek. Singletons laserpen schoot heen en weer tussen Rwanda in het oosten en de Democratische Republiek Congo in het westen.

'Een factie van Hutu-aanvoerders bij het Rwandese bloedbad ontsnapte naar de DRC en steekt van daaruit nog steeds de grens over om aanvallen te plegen. De regering van Congo doet er niets aan, tot grote woede van Rwanda. Zo is het conflict uitgelopen op een strijd tussen Rwanda en Congo. Samen met Oeganda, dat ook een door Tutsi geleide regering heeft, heeft Rwanda geprobeerd de dictator van Congo af te zetten. Ze hebben de guerrilla's in oostelijk Congo gesteund en die begonnen een opstand. Hun plan was een groot succes. De opstandelingen trokken snel naar het westen, overmeesterden de hoofdstad, verdreven de dictator en vestigden een nieuw regime. De nieuwe president was de leider van het rebellenleger dat door Rwanda was gesteund. Je zou denken dat het daarmee over was, maar toen werd het een nog groter moeras.'

Op het scherm waren nu drie kaarten te zien, die elk de machtswisselingen tussen opstandige groepen in verschillende delen van Congo toonden.

'De nieuwe president wilde laten zien dat hij geen stroman van Rwanda was,

dus verried hij zijn Tutsi-aanhangers en sloot hij zich aan bij de overgebleven gewapende groepen Hutu in het oosten. Rwanda was hier uiteraard niet blij mee, dus viel het samen met Oeganda en Burundi aan om hem af te zetten. De nieuwe regering stond met de rug tegen de muur, zocht hulp van buiten en ging een verbond aan met Tsjaad en andere buurlanden. Zo is in 1998 deze enorme oorlog begonnen, waarbij meer dan tien landen betrokken zijn.’

Toen Singleton was uitgesproken, stak Yeager zijn hand op. ‘Hebben de betrokken landen de financiële middelen om zo’n grootschalige oorlog te voeren?’ vroeg hij.

Weer trok er een kille glimlach om Singletons lippen. ‘Ze hebben allemaal hun eigen sponsors. Toen de oorlog eenmaal was begonnen, werd duidelijk wat het werkelijke doel was: de natuurlijke rijkdommen van Congo. Diamanten, goud, olie en zeldzame metalen die in computercomponenten worden gebruikt. De legers die in Congo vechten, houden het bloedige conflict in stand vanwege de bodemschatten en meer dan honderd Europese en Aziatische bedrijven hebben financieel belang bij de uitslag. Mijnbouwbedrijven geven militaire steun aan de legers die de schatten roven en pakken hun aandeel. Rwanda exporteert meer mineralen dan binnen het eigen grondgebied worden gedolven en die worden gekocht door de ontwikkelde landen, ook al weten ze dat ze gestolen zijn. Honderdduizenden Congolezen zijn gestorven om coltan voor mobiele telefoons te bemachtigen. En supermachten zoals de Verenigde Staten en Rusland helpen de Congolese regering terwijl ze achter de schermen ook Rwanda en Oeganda steunen. Ze houden beide partijen te vriend om ervoor te zorgen dat ze hun belangen in Congo beschermen, wie er ook wint. Als je kijkt naar de financiering van het conflict, zijn de meeste grote machten erbij betrokken, dus kun je gerust spreken van een wereldoorlog.’

‘En de benodigde mankracht?’ vroeg Garrett. ‘Hoe komen ze aan genoeg soldaten?’

‘Ze hebben allereerst de werklozen opgeroepen en toen de armen. In het leger krijg je tenminste te eten. Maar ze hebben nog meer troepen nodig, dus nu kidnappen ze kinderen. Ik wil benadrukken dat dit niet langer een oorlog tussen staten is. De meerderheid van de Congolezen steunt dit idiote conflict niet. Een handvol strijdlustige mannen – zo’n tweehonderd per bewapende groep – kan bijvoorbeeld een leger van tienduizend soldaten in het leven roepen. En de Congolese regeringstroepen zijn niet veel beter. Ze vallen de dorpen in hun eigen land aan, plunderen alles wat ze te pakken kunnen krijgen en slachten de mensen af.’ Singleton richtte zijn aandacht weer op de kaart. ‘Op

dit moment hebben de Congolese regeringstroepen het westen en het zuiden in handen, maar in de noordelijke en oostelijke regionen is het een grote chaos. Rwanda en Oeganda, veronderstelde bondgenoten, hebben ruzie gekregen over wie de grondstoffen krijgt en de zaken zijn helemaal uit de hand gelopen. Het oostelijke gebied, waar jullie naartoe gaan, verkeert al meer dan twintig jaar in oorlog en ze zijn daar op het punt gekomen dat je vriend en vijand niet meer van elkaar kunt onderscheiden. Daar komt bij dat de rassenhaat enorm is toegenomen. Overal waar je kijkt, zie je dat volkeren worden afgemaakt. De VN hebben een vredeskorps gestuurd, maar dat kan niet de hele jungle in de gaten houden. Het gebied is gewoon te groot.’

‘Aan wiens kant vechten wij?’ vroeg Yeager. ‘Aan die van de VN?’

‘Jullie vechten aan niemands kant. Jullie trekken de jungle in zonder dat de opstandelingengroepen het in de gaten hebben en voeren een missie uit die geen deel uitmaakt van deze oorlog.’

‘Wat dan precies?’

‘Het staat mij niet vrij nu al meer details te geven. Voorlopig moeten jullie je richten op de training.’

Yeager werd herinnerd aan zijn tijd in het leger. *Geen vragen stellen*, dat was de regel die er bij alle nieuwe rekruten in werd gestampt.

‘In Congo zul je geen geavanceerde nieuwe wapens aantreffen, geen precisiebombardementen. Er is geen ideologie of vaderlandslievendheid te bekennen. Het gaat daar om pure oorlog, een machtsstrijd zonder enige pretentie. Het is een bloedig gevecht om grondstoffen en rassenhaat waarin mensen elkaar afslachten met machetes en kleine wapens.’ Singletons gezicht was weer strak en ondoorgrondelijk. Hij beëindigde de briefing met de woorden: ‘Als je de hel niet wilt zien, moet je eenmaal ter plaatse alle mensen uit de weg gaan.’

Kento wachtte tot zondag voor hij zich in zijn ouderlijk huis in Atsugi waagde. Het verbaasde hem hoe stil het daar was geworden sinds hij er het laatst was geweest.

Zijn moeder, Kaori, zag er afgetobd uit, maar de aanwezigheid van haar ouders hield haar bezig.

Kento maakte een kort praatje met hen in de woonkamer en ging toen naar boven. Op de eerste verdieping waren drie kamers, waarvan de kleinste de studeerkamer van zijn vader was geweest. Tegen drie van de wanden stonden boekenkasten en midden in het vertrek was een bureau neergezet.

De kamer rook naar zijn vader. Voordat hij te sentimenteel kon worden, kreeg zijn nieuwsgierigheid echter de overhand, het verlangen om te weten wat er in het boek zat waarop hij *een ijslolly had laten vallen*. Kento keek de boekenkasten langs en zag het op de onderste plank van de middelste kast. *Verklaring van de scheikunde*, deel 1.

Hij sloeg het boek open en zag dat het middendeel van de bladzijden netjes was weggesneden. In de holte lag een in tweeën gevouwen envelop.

Kento pakte hem op en bekeek hem nauwkeurig. Op de envelop stonden de woorden *Voor Kento* in het handschrift van zijn vader. Erin zaten een bankpas en een kort briefje.

Laat dit boek en het memo meteen verdwijnen.

In de bureaula ligt een zwarte laptop. Neem hem mee en geef hem aan niemand af.

Kento trok de la open en zag een zwarte laptop met het formaat van een tablet. Hij haalde hem eruit en deed hem aan, maar er verscheen een blauw scherm en het besturingssysteem trad niet in werking. Er moest iets mis mee zijn, dacht hij. Hij zette het ding uit en richtte zijn aandacht weer op het briefje.

Je kunt de bankpas naar believen gebruiken. Van de rekeninghouder heb je waarschijnlijk nog nooit gehoord, maar daar hoef je je geen zorgen over te maken. Er staat 5.000.000 yen op de rekening. De pincode is de geboortedag van Poppy.

Kento keek in opperste verbazing naar de bankpas, die van een grote bank afkomstig was.

De kaart stond op naam van Yoshinobu Suzuki. Zoals zijn vader al had gezegd, had hij die naam nooit eerder gehoord.

De pincode is de geboortedag van Poppy.

Poppy was het vlinderhondje dat ze hadden gehad toen Kento klein was. Hij moest heel diep in zijn geheugen graven voor de geboortedag van de pup – de ene dag in het jaar waarop ze hem een bijzondere traktatie gaven. 6 december. De pincode moest 1206 zijn.

Als er echt vijf miljoen yen op de rekening stond, was dat de erfenis van zijn vader. Moest hij daar geen successierechten over betalen? Had zijn vader hem al dat geld nagelaten voor zijn studie en zijn levensonderhoud?

Kento las verder.

Ga meteen naar het volgende adres:

1-8-3 Morikawa, appartement 202, Machida, Tokio.

Onder de eerste tree van de trap naar het gebouw zit een sleutel geplakt.

Houd alles wat je van nu af aan doet geheim. Doe het alleen, zonder iemand erover te vertellen.

Zeg niets tegen je moeder.

Ga ervan uit dat alle communicatiemiddelen die je gebruikt – vaste telefoonlijnen, mobiele telefoons, e-mail en faxen – worden afgetapt.

Dat was het einde van het briefje.

Kento fronste bij de laatste instructie, die hij nogal paranoïde vond. Het feit dat zijn vader het memo in een boek had gelegd waar alleen Kento van afwist, wees er ook op dat hij bang was geweest dat zijn e-mails werden gelezen. Had zijn vader naast de lichamelijke aandoening die zijn dood had veroorzaakt ook geestelijke problemen gehad?

‘Wat ben je aan het doen?’

Kento schrok op toen hij de stem achter zich hoorde. In de deuropening stond zijn moeder.

‘Ik heb de lunch klaar. Eet je mee?’

‘Oké,’ zei Kento vaag, terwijl hij snel nadacht. Moest hij zijn moeder over het briefje vertellen? En de instructies van zijn vader dan?

‘Ik moet nog even iets nakijken en dan kom ik eten,’ antwoordde Kento terwijl hij stiekem het boek dichtsloeg en het briefje dichtvouwde.

Kaori ging weer naar beneden, kennelijk zonder enige argwaan.

Kento las het briefje nog eens en besloot dat hij naar het appartement in Machida moest. Vanuit Atsugi zou hij onderweg daarnaartoe langs zijn eigen flatje in Kinshi-cho kunnen. Het was net een speurtocht, maar hij had het gevoel dat hij geen andere keus had. Hij deed het briefje en de bankpas in zijn zak en ging met het boek en de laptop onder zijn arm naar beneden.

In de keuken annex eetkamer was voor één persoon een lunch klaargezet en hij ging zitten. ‘Waar zijn opa en oma?’ vroeg hij.

‘Ze zijn een eindje gaan lopen en zeiden dat ze meteen een paar boodschappen zouden meenemen,’ zei zijn moeder lusteloos. Haar anders ronde gezicht was ingevallen.

Kento begon te eten. ‘Was er de laatste tijd iets vreemds aan de hand met pa?’ Hij probeerde het zo terloops mogelijk te laten klinken.

Toen hij opkeek, zag hij dat zijn moeder hem verbaasd en met open mond zat aan te staren. Eindelijk begreep Kento het. Zijn moeder werd niet alleen geplaagd door het gevoel van verlies. Kon het iets te maken hebben met het briefje?

‘Dus jij hebt het ook gemerkt?’ vroeg ze.

‘Wat?’

Ze keek om zich heen om zich ervan te verzekeren dat er verder niemand in de buurt was. ‘Ik had een slecht voorgevoel. Je vader deed al een paar maanden vreemd.’

‘Vreemd? Hoezo?’

‘Hij had het enorm druk en hij kwam steeds heel laat thuis.’

‘Misschien had hij het gewoon druk op zijn werk.’ Dat zou de oorzaak kunnen zijn van zijn vroegtijdig overlijden, bedacht Kento. ‘De dokter zei dat hij misschien is gestorven doordat hij te veel werkte.’

‘Dat is niet alles. Ik heb hem er een keer naar gevraagd. Wat doe je nog zo laat van huis, heb ik hem gevraagd. Waar ben je geweest? En weet je wat hij zei?’ Zijn moeder wachtte op antwoord.

‘Wat dan?’

‘Hij zei dat een vriend van de universiteit een kind heeft dat het huis niet uit wil en dat hij dat kind bijles gaf.’

Dat moest een leugen zijn. Net iets voor zijn vader, dacht Kento, om zo’n doorzichtig smoesje te bedenken. Geen enkele hoogleraar ging in zijn vrije tijd bijles geven aan een kind. Zijn vader verborg iets.

‘Is hij niet op station Mitaka in elkaar gezakt?’ vroeg Kento.

‘Dat klopt. En dat is ook heel raar.’

Kento dacht terug aan de gebeurtenissen van tien dagen geleden. Toen het bericht hem had bereikt dat zijn vader in elkaar was gezakt, was hij meteen het lab uit gerend, niet naar zijn ouderlijk huis in Atsugi of de universiteit van zijn vader in Tama, maar naar een ziekenhuis in Mitaka. Dat was met de trein een uur van hun huis en een heel eind van de normale route die zijn vader van huis naar zijn werk nam. Volgens de politiemann en de dokter op de Spoedeisende Hulp had zijn vader op het perron van station Mitaka staan wachten op een trein toen het aneurysma was gesprongen. Hij was met spoed naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gebracht, maar toen was het al te laat. Maar waarom Mitaka? Wat deed hij zo ver van zijn normale route? Kento had gedacht dat hij erheen was gegaan in verband met zijn werk. Maar nu was hij daar niet meer zo zeker van.

Kento dacht terug aan dat paranoïde briefje en werd overvallen door angst. Was zijn vader misschien vermoord? Ho, geen overhaaste conclusies trekken, hield hij zichzelf voor. Er was niets verdachts aan zijn dood. In het ziekenhuis had de dokter gezegd dat een CT-scan duidelijk een gebarsten aneurysma in de borstaorta had laten zien. Als student farmacologie wist Kento dat er geen vergif bestond dat dit had kunnen veroorzaken. Zijn vader was een natuurlijke dood gestorven.

Toch kon Kento de e-mail die hij na zijn vaders dood had gekregen niet negeren. Zijn vader had hem geschreven in de wetenschap dat hij een tijdje weg zou zijn. Ook al verwachtte hij niet dat hij dood zou gaan, hij was er wel op bedacht dat hij problemen zou krijgen.

‘Er is nog iets,’ ging zijn moeder verder. ‘Ik wilde degene die de ambulance had gebeld bedanken, maar ik weet niet wie het was. Ik heb gehoord dat er een vrouw bij je vader was, maar zij heeft het station meteen verlaten.’

Zijn vader met een vrouw. Dat was nieuw voor hem. ‘Wat voor vrouw?’

‘Ze zeiden dat ze een jaar of veertig was, slank en met haar tot op haar schouders.’

Eindelijk begreep Kento waar zijn moeder bang voor was geweest. ‘Dus je wilt zeggen dat...’

Kaori knikte. In haar ogen lag iets van angst.

‘Wacht eens even,’ stamelde Kento. ‘J-jij wilt zeggen dat pa...’

Dat bestond niet. De professor in zijn versleten pak, met een eeuwig tekort aan geld voor onderzoek? Die kleine man met zijn wrokkige geklaag? Misschien was het een laatste oprisping voordat hij zestig werd. Dat leek onwaarschijnlijk, maar de mogelijkheid dat hij met opzet vermoord was, was nog veel onwaarschijnlijker. Kento was teleurgesteld bij deze onfrisse keer die de zaken hadden genomen. Was dat wat zijn vader hem nu vroeg te doen met deze speurtocht? De sporen van zijn verhouding uitwissen?

‘Laten we niet allerlei dingen in ons hoofd gaan halen,’ zei Kento. ‘Het was waarschijnlijk een vrouw die toevallig ook in het station was.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt,’ zei zijn moeder met een zucht.

In de trein naar Machida wist Kento niet wat hij van de hele situatie moest denken. In één klap was zijn hele leven op zijn kop gezet. Voor het eerst zag hij zijn ouders niet alleen als ouders. Hij zag ze als een echtpaar.

Een dag eerder had hij nog gedacht dat hij volwassen was, maar deze laatste gebeurtenissen markeerden waarschijnlijk pas echt het eind van zijn jeugd. Goed of niet goed, door hun dood gaven ouders hun kinderen de belangrijkste lessen.

Kento stapte uit in Machida en liep naar een bank. Hij kende deze buurt wel, die maar twintig minuten van zijn huis lag. In zijn middelbareschooltijd was hij hier vaak geweest om boeken te kopen of een film te gaan kijken. Het was precies halverwege de route die zijn vader normaal naar zijn werk nam; waar hij een appartement had gehuurd, ongetwijfeld voor geheime afspraakjes met zijn minnares.

De bank die de bankpas had uitgegeven, had een filiaal naast een trendy winkelcentrum. Kento ging naar de pinautomaat, schoof de kaart erin en toetste 1206 in. Er stond inderdaad vijf miljoen yen op de rekening.

Kento was geschokt. Dus zijn vader had geheime middelen, spaargeld dat hij verborgen had gehouden. Het bedrag was zo groot dat Kento niet meer durfde te doen dan het saldo opvragen. Nog meer bewijs dat zijn vader een verhouding had gehad.

Kento liep terug naar het station en zocht op een kaart het door zijn vader opgegeven adres op. Morikawa was aan de andere kant van de spoorlijn, tegenover een drukke winkel- en amusementsbuurt.

Hij liep langs kantoorpanden en appartementengebouwen en kwam uiteindelijk bij een smalle steeg. Aan het eind daarvan zou het gebouw moeten staan. Aan de rechterkant van de steeg, die eruitzag als een privéweg, stond een betonnen muur. Aan de linkerkant was een hek met daarachter een met grind verhard parkeerterrein. Hier buiten het winkelgebied was het heel rustig.

Kento liep door de steeg en vond het gebouw dat hij zocht. Daar kwam hij tot stilstand en keek op naar het twee verdiepingen hoge appartementengebouw van hout en mortel.

Er liepen scheuren door de buitenmuren, de houten kozijnen waren scheef en de buitentrap was roestig.

Het was een heel oud gebouw, een overblijfsel van de vorige eeuw. Het smalle stukje grond eromheen was overwoekerd door onkruid, alsof er een soort slotgracht om het pand heen liep. Aan weerszijden stonden hogere en modernere gebouwen, zodat het er verloren, vergeten en eenzaam uitzag, overgeslagen door de vernieuwingsgolf in de buurt. Het was een ideale plek om uit het zicht te blijven, maar een beetje te armetierig om een minnares mee naartoe te nemen. Eerlijk gezegd was het net een spookhuis. Toch voelde Kento geen enkele aanwezigheid om zich heen.

Hij raapte al zijn moed bij elkaar en liep over de met onkruid begroeide strook naar het gebouw. Te oordelen naar het aantal ramen moesten er volgens hem op elk van de twee verdiepingen drie appartementen zijn. In het briefje van zijn vader stond dat hij appartement 202 moest hebben. Kento keek naar de brievenbussen, maar er was er niet één met de naam van een bewoner erop.

Hij ging naar de trap en stak zijn hand onder de onderste tree, met het gevoel dat hij een dief was.

Er zat plakband tegenaan, op meerdere plekken. Hij scheurde drie stukken weg en vond in totaal drie sleutels. De bijna morbide voorzichtigheid die zijn vader aan de dag had gelegd, verergerde het slechte gevoel dat Kento hierover had.

Stilletjes ging hij de trap op. In de gang op de eerste verdieping waren drie deuren naast elkaar. Kento ging naar de middelste, die van appartement 202. Er zat geen naambordje op de deur, maar er was wel een glanzend nieuw slot dat eruitzag alsof het pas onlangs geïnstalleerd was. Hij probeerde de sleutels om de beurt, op zoek naar de juiste, en wist uiteindelijk de deur open te krijgen.

Het halletje was piepklein, amper groot genoeg voor één persoon. Aan de rechterkant zat een gootsteen met een boilertje, aan de linkerkant was een houten deur die ongetwijfeld naar een wc leidde. Kento deed zijn schoenen uit

en stapte naar binnen. Aan het eind van een gangetje bevond zich een schuifdeur, waarachter Kento's koortsachtige verbeelding al een tweepersoonsbed met opzichtige lakens vermoedde.

Het was pikkedonker en onverwacht warm in de kamer. Kento hoorde het zachte zoemen van een verwarming. Hij tastte naar de schakelaar en deed het licht aan. Toen de zielloze tl-lampen knipperend aangingen, bleef hij vol verbazing staan kijken.

Dit was geen liefdesnestje. Het was een heel gewone kamer, met verduisteringsgordijnen voor de ramen, die elk licht van buiten tegenhielden.

In het midden van de kamer stond een grote eettafel vol laboratoriumspullen. Er lag een witte laptop op en er was een boekenplank vol chemische reagentia, pipetten, erlenmeyers, een draaiverdamper en een ultraviolette lamp. De koelkast voor een van de muren was ook geen gewoon huis-tuin-en-keukenmodel, maar een exemplaar dat bij chemische experimenten wordt gebruikt. Alle uitrusting was Kento bekend en van het soort dat hij bij zijn eigen werk gebruikte. Het lab was uitgerust voor experimenten in Kento's eigen vakgebied, organische synthese.

Al die spullen moesten een hoop geld hebben gekost. Op de vloer lagen een slaapzak, een tandenborstel en tandpasta. Wat hij hier ook zou moeten doen, Kento wist dat hij hier zou overnachten.

Op dat moment hoorde hij achter zich iets ritselen en hij verstijfde. Tegen de muur tegenover het raam stond een kast die hij nog niet had opgemerkt, en op de bovenste plank daarvan zag hij een reeks grote bakken van helder plastic. Bakken voor proefdieren, uitgerust met ventilatiesystemen en voerautomaten. In totaal zaten er zo'n veertig muizen in, in vier groepen van tien. De muizen hadden kennelijk al die tijd in de kast van dit sjofele appartement geleefd. De twintig exemplaren aan de rechterkant zagen er zwakjes uit. Kento wilde iets voor ze doen, maar omdat hij zelf nooit met proefdieren had gewerkt, wist hij niet goed wat. De waterflessen waren leeg en hij stond op het punt ze te vullen met water uit de kraan toen hij zich afvroeg of hij in plaats daarvan geen gedestilleerd water moest gebruiken. Nadat hij de opties had overwogen, besloot hij voor hij naar huis ging wat mineraalwater te halen.

Kento keek rond in dit vreemde laboratorium. Waarom had zijn vader het ingericht? Aha, dacht hij. Er moest een logboek zijn. En inderdaad, er lag een groot notitieboek van het soort dat laboranten gebruiken op de tafel.

Hij sloeg het open en trof een envelop aan. Daarin zat een brief, een uitdraai van een computerbestand.

Kento,

Ik ben blij dat je zo ver gekomen bent. Je zult wel verbaasd zijn geweest toen je dit vreemde lab zag. Nu komt het echte werk. Om persoonlijke redenen heb ik op eigen houtje wat onderzoek gedaan en ik wil graag dat jij dat overneemt terwijl ik weg ben.

Terwijl ik weg ben. Het was niet duidelijk waar hij het over had, maar hij had kennelijk niet verwacht dat hij zou sterven.

Ik wil graag dat je het onderzoek alleen uitvoert. Vertel er niemand over. Maar als je merkt dat je gevaar loopt, moet je het allemaal meteen opgeven.

Weer dat paranoïde gedoe. Kento fronste en las verder.

Ten eerste: de software die je voor het onderzoek nodig hebt, vind je op de witte laptop, dus gebruik die. Geef de kleine zwarte laptop die je thuis uit mijn studeerkamer hebt gehaald niet uit handen. Bewaar hem op een veilige plek.

Kento ging op de draaikruk zitten en legde de twee laptops voor zich op tafel. Een witte en een zwarte. Hij zette de grotere, de witte, aan. De zwarte had hij al geprobeerd en hij wist dat die niet werkte, maar hij zette hem toch nog eens aan. Misschien stonden op die kleine laptop privéberichten en e-mails. Hij wist nog steeds niets over de vrouw die bij zijn vader in station Mitaka was geweest toen hij in elkaar was gezakt. Nog steeds was hij er niet van overtuigd dat zijn vader geen buitenechtelijke verhouding had.

Terwijl hij wachtte tot de laptop was opgestart, las hij de rest van het bericht van zijn vader.

Het onderzoeksproject:

1. Ik wil dat je een agonist ontwerpt voor een orphan-receptor en dat je die synthetiseert.
2. Details over de bedoelde GPCR staan op de witte laptop.
3. Het hele project moet op 28 februari klaar zijn.

Kento kreunde. Dit was belachelijk. Hij las de instructies nog eens zorgvuldig door om er zeker van te zijn dat hij ze goed had begrepen. Dit hoorde niet echt tot zijn vakgebied.

Op het oppervlak van cellen zitten verschillende soorten receptoren, allemaal proteïnen. Zoals de naam al impliceert, hebben receptoren een soort zakken waarin bepaalde typen liganden passen, die zich binden aan de receptor en zo het functioneren van de cel beïnvloeden. Op die manier binden hormonen zich aan cellen en nemen die cellen onder invloed van de betreffende hormonen een bepaalde vorm aan of voeren ze bepaalde taken uit. Liganden in de vorm van mannelijke en vrouwelijke steroïdehormonen spelen bijvoorbeeld een rol bij de spierontwikkeling en de conditie van de huid.

De *orphan*-receptoren uit het bericht van zijn vader zijn receptoren waarvan de functie en de liganden waarmee ze zich verbinden niet bekend zijn. Zijn vader wilde dat hij een stof vond, een agonist, die die orphan-receptor zou activeren.

De GPCRs waarover zijn vader het had – G-proteïnegekoppelde receptoren – zijn lange proteïnen die als een touw zeven lussen maken in de celwand en dan weer naar buiten komen, zodat in het midden een zak ontstaat. Het is heel moeilijk om de vorm van die zak te bepalen, en een ligand ontwerpen dat zich met de receptor kan verbinden is buitengewoon lastig.

Als hij de instructies van zijn vader zou willen uitvoeren, zou hij een enorme onderzoeksorganisatie nodig hebben – een farmaceutisch bedrijf, bijvoorbeeld – en daarnaast de allerbeste onderzoekers, meer dan tien jaar de tijd en tientallen miljarden yens. Zelfs dan was de te nemen horde zo hoog dat het hele project zou kunnen mislukken. En nu vroeg zijn vader een tweedejaars doctoraalstudent om deze klus in zijn eentje en met slechts vijf miljoen yen in een maand te klaren. Was hij gek geworden?

Was er echt een kans geweest dat zijn vader hierin zou slagen? Het antwoord op die vraag moest in het logboek te vinden zijn, maar de inhoud daarvan ging Kento ver boven de pet.

In het hele logboek waren maar vier pagina's met aantekeningen te vinden. Volgens die aantekeningen was het eerste doel van het onderzoek 'het vinden en synthetiseren van een agonist voor de mutant GPR769'.

Aha, dacht Kento. Dus GPR769, een gemuteerde proteïne, was de naam van de beoogde orphan-receptor. De agonist was de stof die zich met deze receptor zou binden en de cel zou activeren – met andere woorden, een kunstmatige ligand. Tot zover kon Kento het nog volgen. Maar dat kon niet gezegd worden van de rest van de procedure:

Structurele analyse van mutant GPR769
CADD (ontwerp in silico)
Synthese
Bindingsanalyse in vitro
Activiteitsanalyse in vivo

Behalve het onderdeel synthese was hiervoor expertise nodig in andere disciplines en Kento kon niet beoordelen of deze aanwijzingen wel logisch waren. Hij kreeg echter de indruk dat zijn vader totaal had onderschat hoe moeilijk het ontwikkelen van een nieuw medicijn was. Een structurele optimalisatie van de gesynthetiseerde stof, klinische proeven op mensen – deze hoogst belangrijke en tijdrovende fases van de ontwikkeling ontbraken volledig.

Opeens vroeg Kento zich af of die mutant GPR769 soms geen receptor was die bij de mens voorkwam. Misschien was het iets van een ander levend wezen. De term mutant maakte duidelijk dat er een genetische mutatie was opgetreden. Welke veranderingen had die mutatie veroorzaakt in het wezen dat deze receptor bij zich droeg? Als het betrokken wezen geen mens was, kon hij begrijpen dat de klinische proeven ontbraken.

De twee laptops die zijn vader hem had nagelaten, bevatten waarschijnlijk de sleutel. De witte laptop, die hij bij het onderzoek moest gebruiken, had een Linux-besturingssysteem, wat niet vaak gebruikt werd bij organische synthese. De andere laptop werkte niet.

Om de laatste wensen van zijn vader uit te voeren, zou hij de hulp van derden nodig hebben, maar dat ging weer in tegen de instructie om het werk alleen te doen.

Kento keek weer naar de aanwijzingen die zijn vader had achtergelaten en las de laatste zinnen.

Ik denk dat ik snel terug zal zijn, maar in het onwaarschijnlijke geval dat ik lang wegblijf, zal ik je dit zeggen:

Op een gegeven moment zal er een Amerikaan opduiken. Geef die persoon de stof die je hebt gesynthetiseerd. Je hebt op school op de Engelse club gezeten, dus met het Engels zou je geen moeite moeten hebben. In tegenstelling tot je vader. LOL.

Dat is alles.

Die luchtige toon aan het eind van de brief beviel Kento wel en hij grinnikte met zijn vader mee. *In het onwaarschijnlijke geval dat ik lang wegblijf.* Het bleek niet lang te zijn, maar voor altijd. En wie was die Amerikaan die zou moeten opduiken? Hij vond het moeilijk te geloven dat zijn vader, die zo slecht Engels sprak, Amerikaanse kennissen had.

De ene onbeantwoorde vraag leidde tot de andere. Het enige wat hij zeker wist, was dat zijn vader een stof had willen maken die zich zou kunnen verbinden met mutant GPR769. Het enige wat hij op dit punt kon doen, was kijken of dit een realistisch doel was en van daaraf verdergaan.

Hij stond op en trok zijn jas aan. Toen hij het logboek dichtdeed, zag hij een Engelse term in de kantlijn staan. De aantekeningen over het onderzoek waren allemaal netjes in pen geschreven, maar dit was in licht potlood gekrabbeld.

Heisman Report #5

Die woorden had hij eerder gehoord.

Het Heisman Rapport...

Hij zag het gezicht van de journalist voor zich.